

Történeteink

25 ÉVES A KIMM RÁCKERESZTÚRI DROGTERÁPIÁS OTTHONA

Kálvin Kiadó

TÖRTÉNETEINK

TÖRTÉNETEINK

25 ÉVES A KIMM
RÁCKERESZTÚRI DROGTERÁPIÁS OTTHONA

Kálvin Kiadó

Szerkesztette
SZŰCS TERI

Szerkesztés © Szűcs Teri, 2012
© A Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2012

A fedélen szereplő fényképet Simonyi Balázs készítette (Rehab c. sorozat, 2011).

GÁBOR / 8

NORBI / 12

SOMA / 22

GERGŐ / 26

DODI / 30

ATTILA / 40

JÁNOS / 42

TÍMEA / 44

OLIVÉR / 52

PÓK / 56

LÁSZLÓ / 62

FRODI / 66

GYURI / 68

PALI / 74

TAMÁS / 76

VIKTOR / 80

CSABA / 84

JÁNOS / 92

DÁNIEL / 96

PUHÍ / 100

BALÁZS / 114

ATESZ / 118

ZSOLT / 122

JÁKY / 128

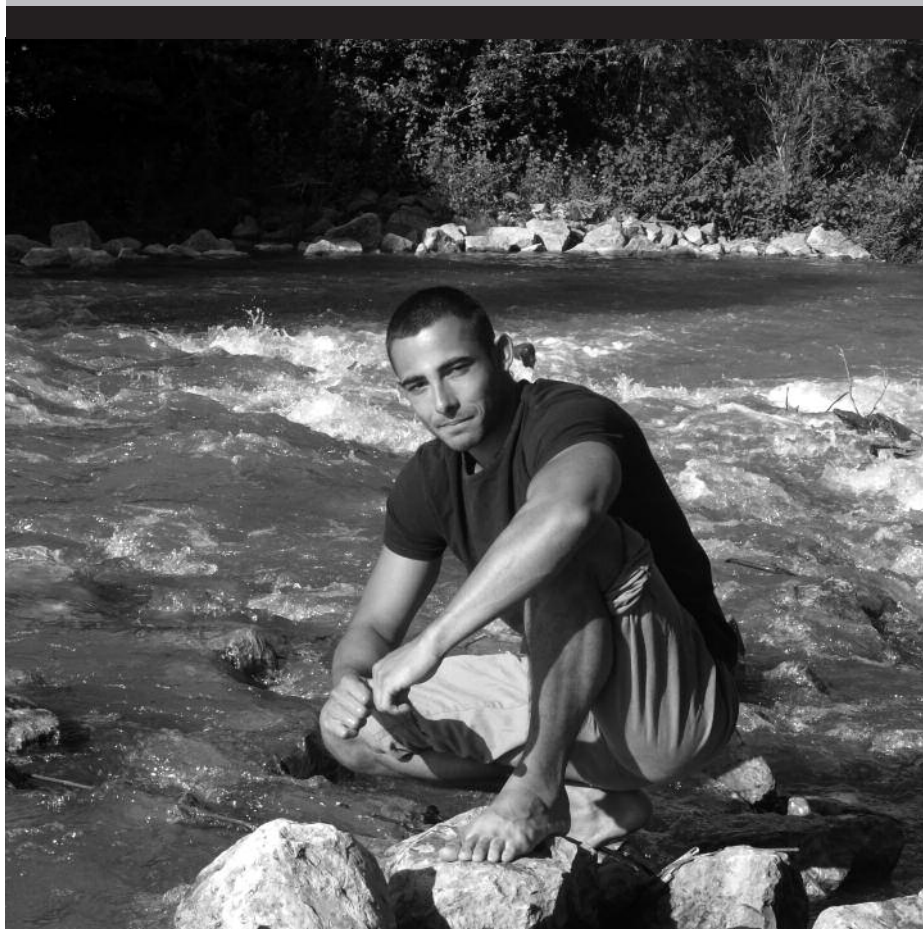
VIKTOR / 130

Negyedszázados a Ráckeresztúri Drogterápiás Otthon

1987 februárjában indult meg a rehabilitációs munka – a huszonöt éves fennállást ünnepli ez a huszonöt történetből álló gyűjtemény. Az Otthon volt vagy jelenlegi lakói írnak benne magukról, életútjukról, történeteikről, illetve közreadják azokat a dokumentumokat, amelyek a terápiájuk idején születtek. Olvashatunk „terápiázáró önértékelést”, „fázisváltó kérelmet” is – ezek a gyógyulási folyamatot összefoglaló, a gyógyulási szándékot rögzítő írások fontos pontjai a terápiának, bennük összpontosul a kiutat keresők elszánt-sága, reménykedése, a közösség iránti ragaszkodása. A Ráckeresztúri Otthonból kisarjadó történeteket – hogy még inkább átélhetővé legyen a szabad élet öröme – arcok, képek, mesélő fotók egészítik ki.

A ráckeresztúri történetek lényege a változás: az, aki súlyos szenvedélybetegsége miatt már lemondott önmagáról, nemcsak az életét kapja itt vissza, hanem valami többet, szebbet, izgalmasabbat. És ez azért is történhet meg vele, mert a Ráckeresztúri Drogterápiás Otthonban huszonöt éve töretlen szakmai igényességgel, hittel és szeretettel fogadják a hozzájuk érkezőket.

GÁBOR

Amit még sosem éreztem

1984-ben születtem. Van két testvérem, egy nővérem és egy bátyám. A családuk gazdaságilag felszálló ágban volt gyerekkoromban, ezt még édesapám alkoholproblémája sem árnyékolta be túlságosan. Sajnos apu nem változtatott, és hatéves koromban az addig nyugodt, kiegyensúlyozott életem felborult, ugyanis édesanyám úgy döntött, elválnak. Anyu nagy küzdelme kezdődött ekkor, de talpra állt. Próbált nekem mindent megadni, ami az apakép hiányától eltekintve sikerült is. Általános iskolában viszonylag jó tanuló voltam. Jött az új sulisuli, és a beilleszkedési problémáim mellett kiderült, hogy anyu rákos. Próbáltam elásni az érzéseimet, azt, hogy mennyire fáj az, ami anyával történik. Sajnos egy év alatt győzött a betegség. Tudatosan próbáltam keresni valamit, amibe beletemetkezhetek. A drogos srácok ideális választásnak tűntek, végre tartozhattam valahová, és az anyaggal elviselhetőbb lett minden. Egy év alatt már teljesen belemerültem a drogok világába, úgy éreztem, ez jár nekem, még ha lopnom is kell hozzá a testvéreimtől. Aztán jött egy beszélgetés apuval, aki elnézést kért tőlem, amiért nem tudott a rendszerrel együtt változni, nem tudta letenni az italt, és elveszített minket. Akkor megfordult bennem valami a kétdiplomás piás lúzerről, akinek őt hittem, és elkezdett érdekelni az ember, aki az apám. Az anyag azonban fontosabb volt. „Majd holnap beszélünk”, mondtam, és ő hazaindult az új feleségével, én pedig cuccozni. Hazafelé karamboloztak, és mindketten életüket veszítették.

A középiskolában állandóan be voltam állva, de a tanáraink és a tesómék sem igazán szóltak a viselkedésemért – azt hiszem, sajnáltak. Aztán úgy gondolták, talán egy másik sulisuli segíthet talpra állnom. Bekerültem harminc

lány közé, itt jöttem rá arra, hogy bárhová be tudok illeszkedni. Ezt a két évet is végiganyagoztam, de a sulit elvégeztem szinte tanulás nélkül. A családom örült, hogy szakmám van, azt hitték, minden rendben lesz velem. Nekem azonban rá kellett jönnöm, hogy egy fizetés már nem fedezi azt az összeget, amit eldrogozok. Elkezdtem bűnöző életet élni, úgy éreztem, megtaláltam a helyem a világban. Tetszett a szabadság, a kaland, a pénz. Tesóméknál betelt a pohár, én elköltöztem. Gondoltam, majd megmutatom. Eközben ismerkedtem meg D.-vel, aki már az első pillanatban olyan érzést váltott ki belőlem, amit még sosem éreztem – szerelmes lettem. Az első három évünk csodálatos volt, én próbáltam megfelelni az elvárásoknak, de azt hiszem, nem tudtam megfelelően kezelni az akadályokat; az eszköztelenség, önmagam nem ismerése meghozta a gyümölcsét. Másfél év tisztaság után visszaestem és újra bűnözni kezdtem. Két év telt el így, mikor D. meghozta szerintem élete legfelnőttebb döntését, és kidobott. Teljesen összetörtem, úgy éreztem, végleg magamra maradtam. A bűnöző életmódban láttam csak a jövőmet. Aztán a tizenkét évnyi kemény anyagozás miatt már magamban sem bíztam, nem tudtam elhinni, hogy talpra tudok állni. Hála Imi barátomnak, lejöttem Ráckeresztúrra. Kezdetben csak a drogokról akartam leállni, szép lassan ébredtem rá, hogy lelki békére is szükségem van. Sikerült feldolgoznom a halottaim emlékét, a múltamat. Ki-egyensúlyozottabb vagyok, mint eddig bármikor, úgy érzem, kezdem megismerni magam a hibáimmal és pozitívumaimmal együtt, és el tudom hinni a változást. Életemben először látom magam öt-tíz év múlva tisztán, boldogan, hasznos emberként, és ez a kép napról napra jobban tetszik.

GÁBOR

NORBI

'86 nyarán születtem Budapesten, két alkoholista, gyógyszerfüggő ember gyermekeként. Édesapám melóseember volt, és egyben nőcsábász „életművész”. Azért írom múlt időben, mert 2004-ben öngyilkos lett. Azt, hogy valójában mi történt, csak évek múlva tudtam meg. A lényeg, hogy írt egy búcsúlevelet, és örökre elaludt a sok gyógyszertől. Sok mindent nem tudok elmesélni róla, hiszen nem ismertem őt. Édesanyám a család egyik kedvence volt, de az ő élete is kisiklott. Mivel kb. tizenöt éve nem beszéltem vele, ezért róla is csak annyit tudok megosztani, hogy nem ismertem őt sem igazán. Miután megszülettem, négyéves koromig volt együtt a kis családjunk. Erről az időszakról csak olyan emlékek maradtak meg, hogy sok veszekedés van körülöttem. Mindig balhé volt. Csörögtek az üvegek, törtek a tárgyak...

Aztán édesanyám megelégedve ezt az életet, összepakolta a cuccainkat meg engem, és nekiindult a világnak. Kb. fél évet töltöttünk el itt-ott. Legalább három-négy helyen laktunk, mindenféle pasasnál, akik anyám ismerősei voltak. Aztán eljött a nap, mikor az utolsó tíz forintjából nyolcat elköltött egy Turbó rágóra, amit nekem vett. Átvitt nagynénémékhez, és elment.

Új otthonomnak én voltam az ötödik lakója. Együtt éltem az anyai nagymamámmal, K.-val (nagynéném), F.-fel (K. pasija) és T.-vel (unokanővérem). A másfél szobás panel viszonylagos nyugalmat adott az előző időszakhoz képest. Ez a nyugalom sem volt teljes, hiszen K. és F. alkoholista volt. Néha apám is megjelent, követelve, hogy láthasson. Voltak esetek, mikor a rendőrök vitték el, de volt, hogy K. zavarta el a nagykéssel.

Erről tele
tudnék írni
egyedül is
egy könyvet

Ötéves koromra bezárkóztam a saját világomba. Megtanultam egy könyvből sakkozni, F.-től írni, olvasni. Fővárosokat tanultunk, és sok dolgot, amivel nem foglalkoznak a kisgyerekek. Ha lementem a környékre játszani, akkor agresszív voltam, ahogy az oviban is. Félttem az emberek közelségétől. Mint egy acsarkodó kutya, úgy reagáltam a közeledésre. Tehernek éreztem magam, így egyre jobban belemenekültem a sakkba. Hatévesen már minden rokonomat könnyedén legyőztem. Tudtam, hogy okos gyerek vagyok, ezt nagyon sokszor mondogatták nekem.

A viszonylagos nyugalom akkor szűnt meg, mikor '92-ben állami gondozásba kerültem. Apám és K. vitái vezettek oda, mert nem tudtak megegyezni abban, hogy kinél legyek. Apám pedig gyámként azt a döntést hozta, hogy inkább legyek intézetben, mint K.-ékkel. Hétvégente hazajártam, így nem szakadtam el teljesen a rokonaimtól. Az iskolát is elkezdtem, így ezzel együtt három fontos eleme lett az életemnek. Utólag látom, hogy itt tanultam meg többféle álarcot hordani, és ezeket kedvem szerint váltogatni. Az iskolában agresszív voltam, mert kevesebbnek éreztem magam a „kintis” gyerekeknél. Sokkal jobb cuccaik voltak, mint nekem, és az anyjuk jött anyák napján, nem egy piás nagynéni. Viszont jó tanuló voltam. Semmit nem kellett foglalkoznom az iskolával, mert olyan voltam, mint a szivacs. Sakk- és matekversenyekre jártam, miközben kétnaponta intőt kaptam rongálásért vagy verekedésért. A gyermekotthonban mindig a korombeliek bandavezére voltam. Sokat lopkodtunk, romboltunk, vagy csak „bunkit” építettünk, amit a nagyok persze leromboltak. Sokszor kaptunk tőlük, okkal vagy anélkül. Nekünk csak annyi számított, hogy már megint ütnek. Mikor hazamentem hétvégén, akkor azt mutattam, hogy minden jó, hiszen nem akartam teher lenni. Ez hihető is volt, mert jól tanultam és versenyekre jár-

tam. Tizenkét éves koromig ez így ment. Játszottam a szerepeket, mert nem bíztam senkiben. Nem mutattam meg azt, hogy félős vagyok. Azt sem mondtam, hogy azért verekedtem annyit, mert így akartam elérni, hogy ne bántsanak, hanem tiszteljenek, vagy féljenek tőlem. Ez volt a cél.

Aztán '98 nyarán, tizenkét évesen megtörtént az első berúgásom. Direkt írom, hogy megtörtént, mert csak belecsöppentem a dologba. Soha azelőtt nem éreztem magam olyan jól, mint azon az estén, a focipályán. Felszabadultam az alkoholtól, lehullottak a gátlásaim, össze is szedtem egy lányt, akivel csókolóztam. Átváltoztam. Egyből tudtam, hogy ez kell nekem. Este összehánytam a ruhám, az ágyam, de ez nem zavart. Eszembe sem jutott, hogy többet nem iszom. Vártam a következő alkalmat, ami után az azt követőt vártam és így tovább.

Tizennégy éves koromra bekerültem több haveri társaságba is, akikkel nagyon sokat szórakoztam. Ekkorra már az egész hétvégék és néha a hét-köznapiak is az italról, a cigiről, a fűről és a lányokról szóltak. Elkezdtem egyre többet szívni, és mivel ingyen jutottam hozzá, ezért észre sem vettem, hogy rohamosan nő a mennyiség, ami elmegy egy nap.

Nekem sosem jött be a fű annyira, mint az alkohol. Teljesen mást adott. Egy olyan érzésvilágot, amire nem volt igényem. Ami nekem kellett, az a felszabadultság volt. Ezt az igényemet a pia kiszolgált, de volt egy másik dolog, amit nem. Attól függetlenül, hogy sok „barátom” volt, akik szerettek velem lógni, én még mindig kevesebbnek éreztem magam szinte bárkinél. Az önértékelésem nagyon alacsony volt, annak ellenére, hogy tényleg okos gyerek voltam. Ekkorra már komoly versenyeredményeim voltak a sakkban. Érmeket és okleveleket szereztem, de ez nem számított nekem semmit. Nem ismertek el. Azt hiszem, keveset dicsértek, bátorítottak a sikereim

miatt, ezért találtam más dolgokat, amik miatt megkaphatom a külső pozitív visszajelzéseket.

Abbahagytam a sakkot, viszont elkezdtem pénzt csinálni. Mivel sok srácot láttam, akiket elvisznek a rendőrök a bűnözés miatt, ezért én nem a lopást és a rablást választottam, hanem a „csencselést”. Kereskedtem orvosi igazolásokkal, telefonokkal, néha egy kis fűvel. Simán megvolt annyi pénzem, hogy általában nem kellett az intézetis kajára ránézni sem, és annyit szórakoztam, amennyit csak akartam. Forgattam a pénzem, sokat fogadtam, kártyáztam, azt hittem, én vagyok az élet császára.

Aztán történt egy-két változás az életemben. Tizenhat éves koromra egy haláleset miatt letértem az anyagos pályáról, láttam, hogy nem vezet sehová, ezért megmaradtam az alkohólnál, amit ekkorra már néha különböző gyógyszerekkel használtam. Elkezdtem normális melókat keresni, amivel szépen kerestem, és rám talált a szerelem is. Cs.-vel egy iskolai buliban ismerkedtem meg, és egyből összejöttünk. Igazi viharos tiniszerelem volt. Miatta kezdtem el jobban figyelni a sulira, így nem buktam meg, arra motivált, hogy értékes ember legyek. Emellett viszont akkor éltük a punk-rocker korszakunkat, ami ugyancsak rengeteg bulizással, koncerttel, kocsmázással járt. Mikor véget ért a kapcsolatunk, teljesen kiborultam. Kb. egy hónapig csak ittam. Senkinek nem beszéltem erről, és aki kérdezett, annak hazudtam. Nem akartam, hogy sajnáljanak. Sajnáltam magam épp eléggé, azt hittem, ő az életem értelme, nélküle pedig senki vagyok. Mikor elértem a tizennyolcadik évemet, lehúztam a rolót. Ismét zárkóztam lettem, bár mindezt nem mutattam a külvilág felé. Bennem üresség volt, mert semmi nem tudta betölteni Cs. hiányát, ezért elhatároztam, hogy megszerzek mindent, amire az emberek vágynak. Pénzt, nőt, lakást, meg egy csomó haszonta-

lan dolgot. Azt hittem, akkor jó lesz, akkor boldog leszek. Kikerültem az intézetből, szereztem egy jó állást, és elkezdtem kártyázni. Rengeteg sikerem volt. Eltelt három év, ami alatt középvezető lettem a cégnél, és kerestem a szerencsejátékkal is. A nagyszüleim rám írástak a lakásukat. Lett egy szép barátnőm, meg egy csili-vili albérletem. Megvolt mindenem.

Azt hiszem, most van itt az ideje, hogy kitérjek kicsit komolyabban a kártyára. Korábban is említettem, hogy volt egy dolog, amit az alkohol nem elégített ki. Nem adta meg, hogy azt hihessem, hogy én vagyok a „legjobb”. A munkámban az egyik legjobb voltam. Hiába vedeltem át a napokat, jó értékesítő

voltam, és megbecsültek ezért. Viszont a munkán kívül nem éreztem azt, hogy különleges lennék. Az internetes pókerezés után elkezdtem lejárni élőben is játszani, különböző pókertermekbe, később lakásokra. A sakkozói múlt és az emberismeret párosult bennem, ezért többet nyertem, mint az interneten. Huszonhárom évesen kiléptem a cégtől, és elhatároztam, hogy a pókerből fogok megélni. Csodálatos érzés volt behúzni egy-egy nagyobb kasszá. Még egy rossz blöff is hatalmas érzelmi bombát ad. Ha nyertem, az olyan volt, mintha minden határom szétszakadna, és mivel ittam is közben keményen, ezért ezt meg is tudtam élni. Nagyon sokan szerettek, és csodálkoztak a megérzéseimen. Azt éreztem, hogy óriás vagyok, hogy több vagyok

mindenkinél. A kártya megadta nekem azt, hogy majd szétrobbantam a magabiztosságtól. Ha vesztettem néha, az is jó volt. Nem tudom pontosan elmagyarázni, miért. Ilyenkor senkinek éreztem magam, értéktelennek. Remekül lehetett inni ezekre az érzésekre. Mire hazaértem, sokszor csak átestem a kerítésünkön, de az is sokszor megesett, hogy bevizelve keltem a HÉV-en, ahol elaludtam...

Felmondtam a munkahelyemen, és már csak az itálnak és a kártyának éltem. Nem törődtem a barátnőmmel sem, ezért megromlott a viszonyunk. Az igazi krízis akkor következett be az életemben, amikor két ismerőssémmel belekezdtem egy vállalkozásba. Az elejétől kezdve csak arra figyeltem, hogy átverjem őket, az alkalmazottakat, és magamat. Nem vettem észre, hogy már rég nem én irányítom az életemet, hanem a kábulat és a játék.

Kitettek a vállalkozásból, hiszen idővel bedőltek a „hazugságváram”. Nem fizettem az albérletet sem hónapok óta, és a családtagok, haverok is kerülni kezdtek. Mindenkit átvertem már válogatás nélkül, nem számított, hogy barát vagy idegen. Csak a kártyában láttam menekülési útvonalat, és nem vettem észre, hogy egyre mélyebbre csúszom. Hitegettem magam egy majdani nagy nyeresmény megszerzésében, de ebből természetesen nem lett semmi. Ekkorra már rég nem sakkozóként játszottam. Eltűnt a racionalitás belőlem, és az érzelmeim vezéltek. Miután mindenemet eljátszottam és még annál is többet, rám telepedett a szégyen. Azt éreztem, hogy el kell menekülnöm mindenki elől, így senkinek nem szóltam semmit, és elmentem

otthonról. A Nyíró Gyula Kórház felé vettem az irányt, ahol a pszichiátrián egy doktornő megkérdezte tőlem, hogy mit szeretnék. Én csak annyit mondtam neki, hogy „doktornő, én megbolondultam”. Szerettem volna, ha bezárnak, kivonnak a forgalomból, hogy ne tegyek több kárt, de „sajnos” a doktornő nem látott bolondnak. Felajánlotta, hogy felvesznek a zárt osztályra, ha akarom, mert közel voltam az ideg-összeroppanáshoz, és máshol nem volt hely karácsony tájékán. Ehelyett bekéredzkedtem az unokatestvéremhez, akinél egy hónapot töltöttem. Szinte végig egyedül voltam. Az ünnepeket is egyedül töltöttem a lakásban. Ebben az egy hónapban volt egy komoly öngyilkossági kísérletem is, és sosem felejttem el azt, ahogy rám telepedett abban a lakásban a büntudat és a fájdalom. Gyűlöltem magam azért, ami lettem. Vicsorogva néztem tükörbe, hosszú sírógörcseim voltak, hasogatott a fejem. Közben ittam, amennyi piához csak hozzáfértem, és dobáltam magamba a gyógyszereket.

Aztán sokadszorra, de utoljára, megpróbáltam egyedül rendbe tenni az életemet. Találtam melót, és pár hét alatt volt annyi pénzem, hogy elindultam albérletet kivenni. Természetesen nem értem oda... Berúgtam, és hét-száz forint kivételével minden pénzem eljátszottam. Ittam még pár fröccsöt egy kocsmában néhány csövestel a hajnali órákban, és meg akartam szűnni. Csak eltűnni...

Aztán eljutottam életem első G. A. (Gamblers Anonymous) gyűlésére, ahol szembesültem azzal, hogy másoknak is vannak hasonló problémái, mint nekem. Azt mondták, hogy mindenképp rehabra kell mennem, mert megölöm magam, ha így folytatom. Egy srác segített abban, hogy hol kell jelentkez-nem, mit kell csinálnom, és eljutottam egy terápiára. Ez más típusú terápia volt, mint a KIMM (Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió), de sokat tanultam ott is.

Lényegében ott szembesültem azzal, hogy beteg vagyok. Megértettem, mi történik velem, és próbáltam változni. Rengeteget olvastam, és próbáltam „meggyógyulni”, de hetven nap után elküldtek. Megállt a fejlődésem, mert nem fogadtam el, hogy alkoholista is vagyok. Azt tudtam, hogy a játék felett nincs kontrollom, a gyógyszerektől is rettegetem, de valahol belül nem fogadtam el, hogy az ivásomat sem tudom határok közé szorítani. A terápia után visszajöttem Budapestre, ahol egy hónap után visszaestem, és mélyebbre süllyedtem, mint bármikor azelőtt. Voltam már előtte is pár napot utcán, de ekkor két olyan hónapot éltem meg, amikor főleg az utcán éltem. Egész nap mentem. Lehúztam embereket. Úgy vettem el bármit, hogy azt éreztem, nincs vesztenivalóm. Teljesen lealjasodtam, és örületben voltam. Sokszor keveredtem olyan szituációkba, ahol megölhettek volna, és sokszor éreztem, hogy az emberek félnek tőlem, de ez mind nem érdekelt.

Eközben együtt voltam egy lánnyal, akit sajnos sokszor kihasználtam, de ennek ellenére ő volt az, aki „betolt” a Válaszútba (értsd: Válaszút Misszió Drogkonzultációs Iroda). Lementem és megtettem mindent, amit kértek, hogy mehessek Ráckeresztúrra. Ő végig segített nekem ebben, amiért most már nagyon hálás vagyok, hiszen magamtól nem tettem volna semmit.

Hogy mi történt a KIMM-ben? Csak erről tele tudnék írni egyedül is egy könyvet. A legfontosabb, hogy megtaláltam Istent. Ateistaként mentem le Ráckeresztúrra, de az Úr követőjeként jöttem el. Nélküle nem megy. Biztos vagyok benne, hogy nem csináltam volna végig a terápiát, ha csak földi dolgokra támaszkodom, hiszen sokszor voltam és vagyok gyáva, kétkedő vagy önelégült. Viszont a megtérésem óta sokkal könnyebb túltenni magam a rossz időszakokon, mert nem vagyok egyedül! Nem kell félnem többet, mert mindig van valaki, aki szeret.

Megtanultam szeretni, és elfogadni a szeretetet másoktól. Ez nagyon fontos, hiszen a szeretet mindennek az alapja. Fontos a szakmaiság is, amivel a KIMM-ben találkoztam, de a sorrendet nem cserélném fel. A munkatársak sem tennék, ezért különleges Ráckeresztúr. Ma van három hónapja, hogy végeztem a terápiámmal. Ráckeresztúrról a Válaszút Misszióba érkeztem, mint önkéntes. Azt csinálom, amit szeretek, aminek az életemet szeretném szentelni, megtaláltam a hivatásom. Rajta vagyok egy olyan úton, amin áldást érzek, és igyekszem ezen maradni. Ez néha könnyű, de sokszor nehéz. Ha lemegyek a boltba, én is szembesülök azzal, hogy pénzből élek, és néha utolér az aggodalom. Vagy sokszor azon kapom magam, hogy a dolgok miatt, amiket megéltem, többnek hiszem magam másoknál. Hajlamos vagyok az elégedetlenségre, és arra, hogy hajszoljam magam a többért, a jobbért. De azt érzem, hogy nem adnám semmiért az Istennel való kapcsolatomat, és a nyugodt éjszakáimat, melyeket az ő kegyelméből tölthetek el.

NORBI

SOMA

Tőle fogadtam el

1982-ben láttam meg a napvilágot. Édesanyám pedagógus, édesapám villanyszerelő volt. Egy budapesti lakótelepen kezdtem az életem második gyerekként, van egy bátyám, és később született egy öcsém. Már kiskoromban ki akartam tűnni valamivel a többiek közül. Például óvodában már cigiztem, és az iskola előtti nyáron már lopni jártunk a boltokba. A szüleim nem sejtettek még semmit arról, hogy hat-hét évesen már nagyon rossz úton járok. Édesapám alkoholista és szerencsejáték-függő volt. Édesanyám sem vetette meg az italt, de azért nála még működött valamiféle felelősségtudat. 1995-ig bírta édesapámmal, amikor elváltak és kiköltöztünk Csepelre. Én, öcsém, bátyám és édesanyám a nagymamánkhöz költöztünk, aki nem sokkal később meghalt. Itt kezdődött a teljes káosz az életemben. Rengeteget csavarogtam, lógtam a suliból, új társaságot, „barátokat” kerestem. És azzal a deviáns viselkedéssel, amivel akkor működtem, természetesen olyanokat választottam, akik kábítószereszek. Kb. 1996-97 lehetett, amikor az első adag amfetamint a szervezetembe juttattam, rá három évre jött a heroin intravénásan. Már csak bűncselekményekből finanszíroztam az életem. Persze előtte is, de azok inkább illegális üzletek voltak. Volt egy srác a társaságban, aki megmutatta, hogyan lehet kocsit lopni. Egy kocsilopásnál elkaptak, és bevittek húsz hónapra. A kábítószereszt itt is megoldottam. Egyszer lebuktam vele, és egy rendőrségi magazin lehozott egy cikket, hogy miként kerülhetett be az anyag. Ez volt az első médiaszereplésem. Amikor kiengedtek, nagyobb kábítószerfüggő voltam, mint valaha. Azt éreztem, bármit megtehetek. Mivel a kocsilopásból eléggé kiestem, mást próbáltam keresni. Mindenféle aljas bűncselek-

ményt elkövettem. Aztán egy napon a választásom egy ékszerüzletre esett. Rá hat hónapra megint a börtönben találtam magam. Most hat év fegyházzal jutalmazták a tetteim. Ekkor voltam megint a médiában, csak most a Kétfényben. A hat év alatt kábítószerkereskedéssel tartottam fenn magam. 2009-ben szabadultam, és összejöttem a megmentőmmel. Egy régi szerelmem, akivel ismerjük egymást tinikorunk óta. Ő mondta nekem, hogy nem normális az életem – illetve mondta már más is, de csak tőle fogadtam el. Kerestünk egy rehabot, ahol most próbálok változtatni az életemen. Az eddigi céltalan, eszeveszett ámokfutásom itt, huszonkilenc évesen végre véget ért. Nagyon nehezen megy, de próbálok hétköznapi ember lenni.

SOMA

GERGŐ

Karácsony- fával vár

1983-ban születtem Győrben, első gyerekként. Kétéves voltam, amikor az öcsém megszületett. Soha nem voltunk igazán jó testvérek. Olyanok vagyunk, mint a tűz és a víz. Anyám és apám kapcsolata katasztrofális volt. Apám igazi alkoholista volt, akinek csak pénz kellett. Sokat veszekedtek. Hatéves voltam, mikor elváltak. Az általános iskolás éveim elég jól teltek. Testnevelés tagozatos voltam, és versenyszerűen úsztam. Kb. nyolcéves voltam, amikor anyám összejött nevelőapámmal. Imre bácsinak hívtam, és mintha apám lett volna, úgy szerettem. Saját cége volt, egy gumiszerviz. Rengeteget vitt oda magával, és én megszerettem ezt a szakmát. Ezért esett a választásom az autószerelő szakra a középiskolában. Itt találkoztam először a drogokkal. Tizennégy éves voltam ekkor. Nagyon gyorsan rászoktam. Rengeteg szabadidőm volt, mert a szüleim gyakran voltak a Balatonon. Pénzem is mindig volt. A szakmunkásképző után a családi vállalkozásunkban kezdtem el dolgozni. Itt már totál függő voltam. Az első balhém húszévesen történt. Egy rendőrségi ügyből kifolyólag megtudták, hogy drogozom. Szüleim már előtte is sejtették, de így bizonyosságot nyertek róla. A szerencsejáték-függőségem is egyre erősödött. Rengeteget csaltam a műhelyben, hogy pénzt szerezhessenek, csak a drog és a gépek voltak fontosak, más nem. Kb. huszonnégy éves voltam, mikor szüleim különváltak, anyám kivásárolta nevelőapámat a cégből, és így egyszerre nagyon sok dolgom lett. Nem bírtam. Összetörtem, és drogokba fojtottam mindent. Ezekben az időkben egyetlen jó dolog történt velem, összejöttem Edittel. Hamarosan terhes lett, és megszületett a lányom. Nekem viszont fontosabb volt a drog, a pia és a gép. Nem tudtam apaként viselkedni, működni. Visszagondolva, szörnyű volt, hogy a lányom

nekem köszönhetően ugyanazon ment keresztül, amin én. Edit választás elé állított, és én elmentem egy rehabra. Nem akartam meggyógyulni, csak azt akartam, hogy béke legyen. Terápiám végeztével szétváltunk, mert folytattam a drogozást és az ivást. Eltelt egy kis idő, és annyira megromlott körülöttem minden, hogy elterveztem, meggyógyulok. A családom már nem volt velem beszélő viszonyban, Edit sem. Ezzel a tudattal jöttem a KIMM-be. Öt hónap van már mögöttem, és újra beszélhetek a családommal, Edittel és a lányommal. Azt itt kapott dolgoknak köszönhetem, hogy a hároméves lányom karácsonyfával vár haza.

GERGŐ

DODI

Kiálltam a sorból

Dodi vagyok, negyvenegy éves, felépülő szenvedélybeteg. 1970-ben születtem Budapesten. Nem várt gyerek voltam, mert anyám első férje egyszer úgy megverte anyámat, mikor terhes volt, hogy elvetélt, és az orvosok azt mondták, hogy nem lehet többé gyereke. Anyámnak a második házasságából születtem. Apai részről van egy féltestvérem, akit nem ismerek. Apám első kérdéseinek egyike az volt anyám felé, amikor megismerkedtek, hogy akar-e gyereket, mert ő semmi-féleképpen nem. Anyám mondta neki, hogy ő már nem tud szülni az orvosok szerint. Apámnak ez egy kényelmes kapcsolat volt. Hét év házasság után azonban anyám mégis állapotos lett. Apám ekkor döntés elé állította: vagy ő, vagy a gyerek (mármint én). Anyám mellett döntött, és rövid időn belül apám el is hagyott minket, Kanadába disszidált.

Mivel anyám egyedül nevelt, a főállása mellé másodállásokat is kellett vállalnia, ezért évekig a nagyszüleimnél laktam, csak hétvégeként voltam anyámnál. Budapesten a nyolcadik kerületben nőttem fel, egy körfolyosós régi bérházban. Sok gyerek volt az udvarunkban, grundhangulat volt. Igazi csibészek voltunk. Sokszor jöttek át hozzánk is a szomszédok, mert valahol mindig berúgtuk foci közben valamelyik szomszéd ablakát. Ezekkel a srácokkal 1991-ben kezdtem el füvezni. Már nem is emlékszem, ki hozta a füvet, csak arra, hogy én elég sokáig nem szívtam bele. Abban az időben még nem beszéltek az emberek nyíltan a drogokról, pedig azok már jelen voltak. Viszsaemlékezve, én is csak annyit tudtam, hogy a drog nem jó, és nem szabad ilyet csinálni. Erre gondoltam akkor is, amikor a srácok adták körbe a füves cigit, és én nemet mondtam. Hosszú hetek teltek el úgy, hogy ott ültem közöttük, nyolcan-tízen szívták körülöttem a füvet, mindenki, csak én nem. Egy

alkalommal aztán az egyik srác nagyon határozottan rám szólt, hogy szívjak már én is, vagy menjek el. A többiek is elkezdtek unszolni. Rosszul döntöttem. Nagyon rossz volt, mert abban az időben még nem is dohányoztam. A fű ennek ellenére hatott. Jókat röhögtem, filmet néztünk, rendeltünk pizzát és hatalmasakat ettünk. Aztán ismétlődtek az események. Kezdetben hétfőgenként, majd pár hónap múlva már hétköznaponként is. Nem láttam veszélyét a füvezésnek. Volt munkám, barátnőm, anyámmal jó volt a kapcsolatom. Pár hónap múlva azonban a társaságba bekerültek más drogok is: hasis, extasy, LSD, speed. Mi szépen sorban mindent kipróbáltunk. Senki nem félt, és nem gondolt arra, hogy ebből probléma lehet. Nagyon alattomos volt ez a folyamat. Talán egy év telt el, amikor az egyik srác heroint hozott a társaságba. Azt mondta, hogy ő ad belőle, de nagyon vigyázzunk, mert erre nagyon rá lehet állni. Kipróbáltam. Más volt, mint a többi drog. Ez lett az én szerem. Emlékszem, hogy egy-két hónapja használtam – akkor még nem mindennap – és már elvonási tüneteim voltak. Nagyon hamar rabja lettem, és ez hosszú évekig tartott, tizenhat évig. 2002-ben börtönbe is kerültem kábítószerrel való visszaélés miatt. Drogot árultam, hogy fedezni tudjam a saját napi szükségletemet. Anyám szemében láttam a fájdalomt, amikor a börtönben a beszélőn, az üvegfal mögött rám nézett. Nem mondta ki, de szerintem megbánta, hogy akkor, amikor apám döntés elé állította, engem választott.

2005-ben, amikor szabadultam, anyám már rákos volt, és rövid időn belül meg is halt. Utána még mélyebbre süllyedtem. Bűnözni nem merem, ezért eladtam anyám nyaralóját, és aztán a lakását is. Többet heroinoztam, mint valaha. El akartam nyomni az érzéseimet, hogy ne érezzek. Nem volt tiszta pillanatomban. Amikor elfogyott a pénz, hajléktalan lettem, nyolc hónapig éltem az utcán. Minden reménytelennek tűnt. Emlékszem, hetekig azon

gondolkodtam, vajon meddig fogok élni. Az idő is másképp telt. Folyamatosan az járt az agyamban, hogy harmincöt éves vagyok, és talán még akár húsz évet is az utcán kell élnem. Ebbe nem tudtam beletörődni. Egy este aztán – életemben először – szívből imádkozni kezdtem, és kértem az Istent, hogy vessen véget az életemnek, mert már azt éreztem, hogy nem bírom tovább. Másnap újból elindultam a céltalan körutamra, amit nap mint nap megtettem. Lopás, eladás, díler, anyagozás. A Blaha Lujza téri aluljáróban jártam, amikor megláttam a metró lejárátát, és abban a pillanatban tudtam, hogy nekem most le kell mennem és véget kell vetnem az életemnek. Nagyon elszántsak éreztem magam, de amikor leértem, elkapott a félelem. Leültem a peronon egy padra és néztem sorban a metrókat, ahogy jöttek ki az alagútból az állomásra. Ki is számoltam. Két lépés, a harmadikra elrugaszodom és vége. Megszűnik végre, amiből évek óta nem tudtam kiszállni, és csak egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedtem. Egyre inkább azt éreztem, hogy kezdek megbolondulni. Jöttek a metrók egymás után. Azt mondogattam magamban, hogy meg kell tennem ezt a pár lépést. Megszűnt az idő körülöttem. A múltamból is rengeteg emlék jött fel bennem, ami még zavarodottabbá tett. Nem tudom a mai napig, hogy mennyi idő telt el akkor, és hány metró ment el. Elkezdtem zokogni, és arra gondoltam, hogy milyen ócska, gyáva alak vagyok, hogy még ezt sem tudom megtenni. Felálltam, felmentem az aluljáróba és leültem a földre. Ott ültem, amikor megállt egy ember előttem, és megszólított: „Dodí! Te vagy?” Felnéztem, az a srác állt előttem, aki tizenöt évvel ezelőtt heroint adott, és azt mondta, hogy vi-

gyázzak, mert erre rá lehet állni. Jól öltözött volt, tiszta. Ő már nem anyagozott évek óta. Rövid beszélgetés után a kezembe nyomott egy telefonszámot, amin rajta volt a Válaszút Misszió címe is. Azt mondta, hogy menjek el oda, ott majd segítenek. Azt is tanácsolta, hogy menjek el pszichiátriára, lehet, hogy az is segít. Megfogadtam a tanácsát.

Egy óra múlva már fel is vettem az OPNI (Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet) 13-as számú zárt osztályára. Már aznap éjszaka nagyon intenzív elvonásom volt. Próbáltam többször kivánszorogni a vécére hányni. Amikor az egyik alkalommal kinyitottam a vécéajtót, egy szerencsétlen betegársam ököllel az arcomba vágott, minden ok nélkül. Mind a kettőnket leszedáltak, pedig én semmit nem csináltam. Másnap kértem gyógyszert, mert elvonásom volt, de valamiért nem akartak adni semmit. Akkor azt gondoltam, én majd megoldom, és feltörtem a gyógyszeres szekrényt. Annak rendje és módja szerint elláttam magam mindenféle gyógyszerrel. Pár óra múlva ki is derült a dolog, amikor meztelenül töröltem fel a kórházi pizzamámmal a saját székletemet a kórteremben. Kirúgtak, hiába kértem, hogy maradhassak. Újból az utca! A Moszkva téren minden csütörtökön meleg ételt osztottak, ahol én is rendszeresen sorban álltam. Egyik ilyen alkalommal, amikor épp sorban álltam, zsebre dugtam a kezem, és véletlenül előhúztam azt a papírdarabot, amit a barátom a Blaha Lujza téren a kezembe nyomott. Sokan álltak előttem, ráadásul a Csaba utca pár percre volt, így kiálltam a sorból, és lementem a Válaszút Misszióba.

Meglepődtem, amikor benyitottam az ajtón, mert azok az emberek dolgoztak ott, akiket ismertem az anyagos múltamból. Ők is meglepődtek, de a meglepetés után egyből a lényegre tértek. „Rehabra kell menned!”, mondták, és én csak bólogattam. Nekem mindegy, hova megyek, csak tudjak

enni, fürödni és végre ágyban aludni. Ennyi volt a motivációm! 2006 tavaszán kerültem Ráckeresztúrra.

Az első egy-két hétben még elvonásom volt. Nem nagyon fogtam fel, mi történik körülöttem. Furcsa volt minden. Mindenki kedves volt velem. Naponta többször is megkérdezték tőlem, hogy vagyok, miben segíthetnek. A közös étkezéseknél még többször ki kellett rohannom a vécére háyni, de ismertem az elvonást, tudtam, hogy egyszer vége lesz. Volt pár nap, hogy éjszakánként kétszer-háromszor cseréltem pólót és ágyneműt, mert patakokban folyt rólam az elvonástól az izzadság, miközben rázott a hideg. Undorodtam magamtól, mert éreztem az izzadságomon keresztül a heroin szagát. Amikor elmúlt az elvonásom és tudtam már figyelni a csoportokon a társaimra, egyre érdeklődőbb lettem minden iránt, ami körülöttem zajlott. Mondták, hogy egy hónap terápia után kapok egy mentort, aki végigkísér majd a terápiám során, csak előtte írnom kell egy véglegesítési kérelmet, ami alapján elbírálják, hogy maradhatok-e. Több mint egy hétig írtam azt az egy oldalt. Nagyon nehéz volt gondolkodnom. Zavarodottak voltak a gondolataim, koncentrálni sem tudtam arra, amit írnom kellett. Félttem, hogy nem maradhatok Ráckeresztúron, ha nem sikerül megírnom a kérelmet. Ahogy jöttek dolgozni nap mint nap a munkatársak, mindig azt figyeltem, hogy vajon ki lesz majd a mentorom. Köztük volt Gönczi Gábor (Doki), aki nagyon szimpatikus volt, és magamban reménykedtem, hogy esetleg ő lesz a mentorom. Ő lett. Nagyon örültem, amikor odajött hozzám és közölte velem, hogy együtt fogunk dolgozni a felépülésemen. Ő is ott volt, amikor remegő hangon, szinte egy levegővel felolvastam a véglegesítési kérelmemet. Miután felolvastam a kérelmemet, kiküldtek, amíg elbírálták. Pár perc volt, de nagyon izgatott voltam. Behívtak és közölték, hogy véglegesítettek. Na-

gyon megkönnyebbültem, és el is sírtam magam. Átöleltek a társaim és a mentorom is. Még aznap beszélgettünk Dokival, ami nagyon bátorító volt számomra. Elkezdődött a terápia.

Telt-múlt az idő, és egyre jobban érdekelt a terápia haszna az életemre nézve. Változni akartam, és nem akartam anyagozni! Fájdalmas volt szembesülni azzal a ténnyel, hogy harminchat éves létemre életképtelen vagyok. Folyamatosan azon járt az agyam, hogy egyszer vége lesz a terápiának, és újból ott leszek, ahonnan jöttem.

Akkor még nem hittem el, hogy én normális, józan életet is tudok élni. „Nincs semmim és senkim. Hova fogok menni? Mit fogok csinálni a terápia után?” Ehhez hasonló kérdéseket tettem fel saját magamnak. Féltem a jövőtől. Akkor, abban a lelkiállapotban emberileg nem láttam kiutat a függőségemből.

Az otthonban esténként az aktuális mentor áhítatot tartott. Furcsa volt számomra az áhítat, mert én világéletemben elutasítottam Isten létezését, és akkor most nagyon finoman fogalmaztam. Ennek ellenére kezdettől fogva úgy éreztem, hogy mindez nekem is szól. Kaptam egy Bibliát is, amibe bele volt írva személyesen nekem egy ige. Akkor ez az ige nem mondott még semmit. Pár nappal később Karesz (Centgraf Károly) tartott egy áhítatot, ahol arról beszélt, hogy megtérése előtt többször is olvasta a Bibliát, de mindig csak fekete betűk voltak a fehér lapon, ugyanúgy, mint bármely más regényben vagy könyvben. Viszont amikor megtért, a betűk megelevenedtek, értelmet nyertek, és világossá lett az ige. Nagyon megfo-

gott ez a mondat. Elkezdtem olvasni a Bibliát minden olyan szabad percben, amikor csak lehetett. Nagyon elkeseredtem, amikor azt tapasztaltam, hogy amit olvasok, azt nem értem. Szégyelltem erről bárkinek is beszélni. Egy dolog azonban egyre jobban erősödött bennem, hogy én meg akarok térni, mert azt láttam azokon az embereken, akik az otthonban dolgoztak, hogy nekik békességük, életkedvük volt, és szeretet volt bennük. Hinni akartam, de nem tudtam, hogyan kell. Egy nap szembe jött velem a folyóson az egyik terápiás társam – becenevén Arafat –, aki megállított, és azt mondta, hogy én meg fogok térni, mert nagy bennem az alázat. Alázat! Na, az meg mi, gondoltam. Olyan szavakat hallottam, amiket az életemben soha. Laci, aki már akkor végzős terápiás volt, egy beszélgetésünk alkalmával azt mondta nekem, hogy nem véletlenül vagyok itt, hanem kegyelemből. Átható volt ez a mondat. Eszembe jutott, amikor pár hónappal azelőtt életemben először imádkoztam és kértem Istent, hogy legyen vége az életemnek. Isten nagyon kegyelmes volt hozzám, és vége lett, de nem az életemnek! Nem úgy, ahogyan én akartam a metróállomáson. Azon is elkezdtem gondolkodni, hogy az a barátom sem véletlenül volt ott akkor az aluljáróban, és nyomta a kezembe a Válaszút Misszió címét. Hosszú évekig nem is láttam azelőtt. Kezdett összeállni Isten munkája a fejemben. Olvastam egy ígét, ami így szólt: „Kérjetelek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetsetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik” (Mt 7,7–8). Én attól fogva zörgettem, hogy Isten nyisson kaput, és kértem az imádságaimon keresztül, hogy megtérhessek.

Erdős Eszter minden csütörtökön bibliaórát tartott. Egy húsvéti bibliaórán Krisztus keresztre feszítése volt a téma. Becsuktam a szemem, és lát-

tam magam előtt, ahogy Jézust megfeszítik. Élő volt, szinte én is ott álltam a Golgotán a kereszt alatt. Néztem és közben azon gondolkodtam, hogy Jézus az én bűneimért is meghalt. Alig vártam, hogy vége legyen a bibliaórának, mert a zokogás kerülgetett. Amikor vége lett, kiszaladtam a kiserdőbe, ami a ház mellett van, és ott kifakadtam. Elkezdtem nagyon zokogni, mint egy gyerek. Amikor megnyugodtam, akkor döntöttem. Nekem Jézus kell! Megtértem. Amiért imádkoztam, meghallgatásra talált. Minden más lett onnantól. Már volt hitem! A körülmények nem változtak meg. Még mindig hajléktalan voltam, nem volt semmim és senkim, de ennek ellenére boldognak éreztem magam. A terápiám is lendületet kapott, céltudatossá vált. Szépen haladtam előre, fázisról fázisra. A terápiám utolsó harmadában, megfogalmazódott bennem, hogy szeretnék majd egyszer családot. De ki az a nő, akinek egy hajléktalan, börtönviselt heroinfüggőre van szüksége? Feltettem magam egy keresztény társkereső oldalra, és imádkoztam. Két lány is jelentkezett. Mind a kettőt Gabinak hívták és egyidősek voltak. Nerada Matyival beszélgettem erről, aki azt tanácsolta, hogy találkozzak mind a két lánnyal. Kértem az Istent, hogy mutassa meg nekem a feleségemet. Mind a két lánnyal találkoztam és beszéltem. Nem volt kérdés a találkozások után, hogy ki lesz a feleségem. Gabival (ma már a feleségem) való találkozásunkkor nemcsak ketten voltunk, hanem hárman. Ott volt Isten is végig, mind a ketten éreztük. Attól kezdve a kimenőimet Pécsre terveztem, és a terápia után oda is költöztem. 2007 nyarán befejeztem a terápiát és szeptemberben már össze is házasodtunk. Fel sem tudom néha fogni azt, ami öt éve történik velem. Elvégeztem egy gépkezelői tanfolyamot és raktárosként dolgoztam. 2008 nyarán megszületett Vanda, a kislányunk. Nagyon boldogok voltunk a feleségemmel. Hálát éreztünk Isten iránt. Beiratkoztam

egy gimnáziumba, hogy leérettségizzek. Jelenleg másodikos gimnazista vagyok. A tanulás nehézséget okoz, de be akarom pótolni azt, amit fiatalkoromban elmulasztottam. 2010 júliusában, targoncavezetés közben megszólalt a telefonom. Szabó Judit volt, a Zsibriki Rehabilitációs Otthon vezetője. Kérdezte, hogy volna-e kedvem ott dolgozni. Nem sokat gondolkoztam. Tudtam egyből a választ! Istent fogom szolgálni és segíteni fogom a szenvedélybetegeket. Nagyon örültem, hogy rám esett a választás a három jelentkező közül. 2011 januárjában megszületett a kisfiunk, Bence. Megpályáztunk egy önkormányzati lakást, amiben jelenleg is élünk. Megkaptuk, pedig rengeteg volt a jelentkező. A gáztűzhelyt már akkor megvettük, amikor még ki sem hirdették a pályázat elbírálását. Hittünk, hálát adtunk, és imádkoztunk.

Köszönöm Erdős Eszternek, Victor Istinek, a mentoromnak, Dokinak és a többi munkatársnak, akik Ráckeresztúron dolgoztak és dolgoznak, valamint azoknak a társaimnak, akikkel együtt voltam terápián, hogy visszakaptam az életemet. „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36).

DODI

ATTILA

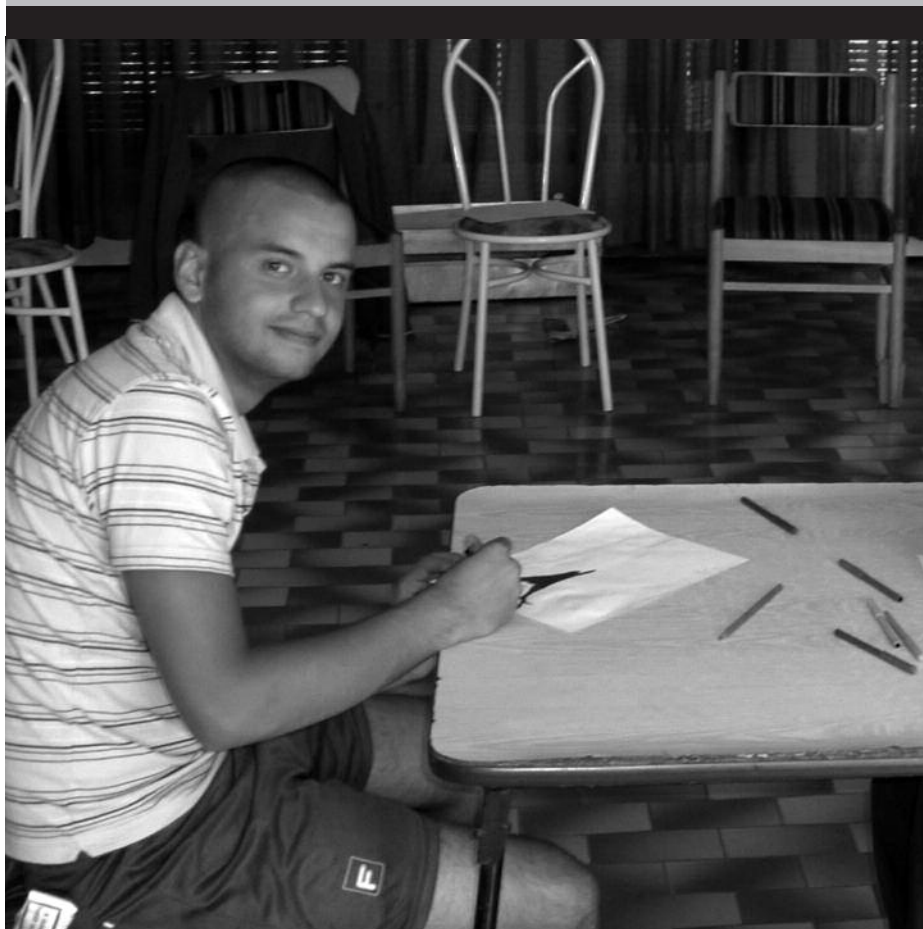

Drogos vagyok. Húszéves koromra jutottam oda, hogy a kábítószeret intravénásan használjam. A designer drogok rabja lettem. Lelkileg olyan voltam, mint egy kifacsart citrom. Családomat gyűlöltem, nem voltak igaz barátaim, se komoly párkapcsolatom. Csak én voltam és az önpusztítás. Értelmetlennek láttam a világot, lassú és élvezetes halált képzeltem magamnak. Nem tanultam, nem dolgoztam, csak a buli volt, kábítószer, lányok és az ezzel járó bűnözés. Eltorzultam, nem önmagam voltam. Alig volt bennem érzés, ami volt, az a droghoz fűződött. Egyszóval felelőtlen és életképtelen voltam. Elhatároztam, hogy segítséget kérek, mert teljesen egyedül maradtam. Valahol mindig is tudtam, hogy nem a helyes úton járok. A zárt osztályon hallottam egy betegről Ráckeresztúrról, és elhatároztam, hogy megpróbálok leszokni, normális életet élni, emberré válni. Négy hónapja vagyok a házban, ez idő alatt rengeteget tanultam, változtam, és a szüleimmel is helyrejött a kapcsolatom. Elkezdtem tanulni, lettek céljaim, és párkapcsolatra is szert tettem. Elfogadtam saját magam és a történeteket. Feltártam a múltban levő mély sebeket, és elkezdtem keresni a lelki békét. Letettem a voksomat, hogy meg szeretnék próbálni egy tiszta életet élni. Ha végzek a terápiával, be szeretném fejezni a tanulmányaimat. Munkát szeretnék, önálló életet és saját családot. Nem ígérek semmit, de megpróbálok mindent.

Letettem a voksomat

ATTILA

JÁNOS

Ezt mondják az okosok

Amikor a KIMM-be jöttem, teljesen tönkrement már az életem, felégettem magam körül mindent. A tíz év anyagozás felemésztett engem és környezetemet is. Sokáig nem is tudtam beszélni másról, csak a rosszat láttam mindenben, és elkeseredésemből nem találtam a kivezető utat. Magányosnak és kifosztottnak éreztem magamat. Aztán szép lassan megtanultam beszélni magamról, megoldásokat keresni problémákra, és így haladtam a céljaim felé. Rájöttem, hol romlott el az életem és mennyire nem vagyok saját magamnak fontos. Jött a reccs a magánytól, és rájöttem, csak magamra számíthatok. Sokáig ez volt a legnagyobb keresztem, aztán szép lassan előnnnyé fordítottam. Önállósodni, talpra állni, ez lett a célom! Rájöttem, hogy olyan dolgokat is képes vagyok megcsinálni, amit azelőtt soha. Nem függeni senkitől és semmitől, ez megalapozta az ittlétemet. Döntöttem, hogy bármi is lesz, ki fogom bírni. Aztán eltelt tizenöt hónap, megcsináltam a hülyeségeimet, és persze vannak olyan dolgok, amiket másképpen csinálnék, de a lényeg, hogy végigcsináltam! A családom olyan, amilyen, de ez nem katasztrófa, „az idő mindent megold” – ezt mondják az okosok. „Vért kell izzadni”, ezt is mondták! Meg hogy „azt kapsz, amit adsz” – ezek a mondatok sokat segítettek, segítenek talpon maradni. Hogy idáig eljutottam, ezért köszönettel tartozom elsősorban Czerjak Mihálynak, a mentoromnak. Sok szeretetet kaptam tőle és bizalmat a nehéz helyzetekben. A másik ilyen ember: Petrics Soma. A társaim sokszor szétoltottak, szembesítettek, ha hülye voltam. Akik az elejétől elkísértek, segítettek: Viktor és „John Rambo” Vilmos. Victor Istinek, és bizalmasomnak, akit én orientáltam és már öregirodás, Marcellnak is köszönöm. Köszönöm, hogy visszakaptam az életemet.

JÁNOS

(orientáció: a terápia legelső, egyhetes befogadó szakasza; öregiroda-vezető: a terápiás közösségekben a legnagyobb felelősséggel és vezető szereppel bíró lakó)

TÍMEA

Mind a mai napig

Mai, harmincnyolc éves fejemmel egyre inkább úgy gondolom, hogy az egész drogozásom azzal az önkezeséssel volt kapcsolatban, amely a mai napig tart, csak ma már más módon folytatom ezt a keresést – nem önpusztító, hazug és másokat is bántó módon, hanem tisztán, józanul, őszintén és pozitívan. Ez nem jelenti azt, hogy minden napom önfeledt és boldog. Megélek mélypontokat, kétségeket, szorongásokat. Vannak kudarcaim és bizonytalanabb időszakaim, de egyvalamiben változatlanul bízom és hiszek immár tizennégy és fél éve: hiszem, hogy józanul, tiszta fejjel és szívvel, jó szándékkal bármilyen nehéz helyzetből emelt fővel ki tudok jönni, és még tanulok is belőle. Kamaszkorom óta hiszek Istenben, kerestem őt mindenben, még a drogozásom alatt is. De ma erősebb a hitem, mint bármikor. Hálás vagyok mindazért, amit megértem és megtanulhattam, és imádkozom azért, hogy egy értelmes és mások számára is hasznos, aktív életet élhessek tovább, mindaddig, amíg dolgom van itt a Földön.

Gyermekekoromból szinte csakis pozitív emlékeim vannak, egy nagyon szerető családi környezetben nőttem fel. Kamaszkoromban azonban – az első nagy szerelmi csalódást követően – nem igazán találtam a helyemet, és annak ellenére, hogy egy erős gimnáziumba jártam, elkezdtem elhanyagolni a tanulást, és a furcsa, akkoriban alternatívnak és elvontnak nevezett szubkultúra kezdett vonzani. Kerestem a „kívülálló”, deviánsnak tartott korombeliek társaságát, nagyon erős vágyam volt közéjük tartozni, mert tetszett nekem az egyediségük, furcsaságuk. Mindig volt azonban egy olyan érzésem, hogy én „túl jó kislány” vagyok ezekben a körökben, és sosem leszek olyan „menő”, mint néhány belevaló, vagány csaj. Szerettem volna vagány lenni, de nem tudtam, miként lehetnék az. A társa-

ság, ahová egyre többet jártam, füvezett és mákteázott, én egy évig csak kívülről szemléltem ezt a különös szokást. Én magam soha életemben még csak nem is dohányoztam, alkoholt is ritkán fogyasztottam. Aztán egyszer kipróbáltam a „spanglit”, de az égvilágon semmit sem éreztem tőle. Azonban eljátszottam a körülöttem lévőeknek, hogy „bejött a cucc”, mert meg akartam felelni a nem létező elvárásaiknak... Ma már tudom, hogy mindez csupán az én fejemben volt, senki sem kényszerített engem szerhasználatra, sőt, fontosnak tartom megemlíteni, hogy több, akkor már függő ismerősöm óva intett a drogozástól, de én mindig határozottan és magabiztosan kijelentettem, hogy nem leszek függő, én majd megmutatom, hogy okosan is lehet drogozni.

Egy tavaszi napon életemben először valamiért kíváncsi lettem a mákteára. Ártalmatlannak tűnt az a pár korty, amit arra hivatkozva ittam meg, hogy érdekelt, valóban olyan keserű-e, mint mondják. Keserű volt, de az érzés, amit tíz-húsz perccel később kezdtem érezni, annál édesebb. „Bejött.” Elsodró érzés volt, olyan eufória, amit még sohasem éreztem (az első szerelmet leszámítva). Tudtam, hogy ez az, ami kell nekem. Akkoriban túl voltam az első nagy szerelmi csalódásomon, vagyis még fájt nagyon, de a máktea hatása szinte kitörölte ezt a fájdalmat. Innentől kezdve felpörögtek az események, ami az úgynevezett drogkarrieremet illeti. Alig vártam a hétvégét, hogy újabb máktea-adagot szerezhsek magamnak, aztán hamarosan már hétköznapi szinten, végül napi szinten, egyre többet. Éppen csak hogy le tudtam érettségizni (szerhatás alatt), és akkor úgy éreztem, hogy szabad az út az anyagozás előtt. Továbbtanulási szándékaim hamar szertefoszlottak az ópiummámborban. Az anyagozással együtt járt, hogy mindig ahhoz csapódtam, akitől számíthattam cuccra, akinél lehetett

mákteát főzni, vagy tudott recepteket, orvosi vényeket szerezni. Rajztudásomat nagyszerűen kamatoztattam a pecsét- és aláírás-hamisítás terén az egyetemi rajz- és vizuális nevelési szak helyett. Oda jelentkeztem ugyanis Pécsre, de a sikeres alkalmassági vizsga után nem mentem el felvételizni. Úgy „döntöttem”, hogy halasztok egy évet, de Pécsen maradok, hogy a szüleimtől távol nyugodtan anyagozhassak. Ekkor már tudták, hogy valami nincs rendben velem, mert egy gyógyszerházi morfinkezelésből rendőrségi ügyem lett, és a házkutatás miatt kénytelen voltam elmondani nekik az igazságot. Nagyon segítőkészek voltak, édesanyám azonnal javasolta, hogy menjünk el a szegedi drogambulanciára, ami akkoriban még nagyon „ciki” dolog volt, és tudom, mennyire szégyellte magát miattam, de mégis elkísért. Én pedig megkezdtem a szülők hitegetésének elsajátítását, több elvonókúrán is részt vettem, de csak a megnyugtató véget. Eszem ágában sem volt leállni. Aztán a dolgok kezdtek veszíteni izgalmasságukból, kezdtem belefásulni abba a mindennapi drogos rutinba, ami a következőkből állt: „pénzcsinálás”, azaz bolti lopás és kéregetés (lejmolás, tarhálás), recepthamisítás, mákszerzés, „bepaszizás”, hogy legyen hol mákteát főzni, beállítás, majd másnap reggelre elvonási tünetek... Ez így ment napokon, heteken, hónapokon, majd éveken át, „főállásban”. Egyre kevésbé jött be a cucc, egyre többet kellett használnom. Nyaranta mákföldekre jártam metszeni, és elkezdtem az intravénás használatot, amelynek a rituáléjéért szinte rajongtam. Gyermekkoromban imádtam orvosost játszani, most annak örültem, ha magamnak és másoknak beadhattam a szert...

Aztán már ez sem nyújtott örömet. Az ópiátfüggőségem mellett rászoktam egy altatóra, amely erősítette az előbbi hatását, azonban súlyos elvonási tüneteket okozott, amikor nem tudtam szerezni. Ilyenkor epilepsziás rohamaim voltak. Négy-öt év elteltével már szinte semmi örömöm nem volt az anyagozásban, csak egyszerűen képtelen voltam abbahagyni. Több sikertelen kórházi elvonókúrán vettem részt, de már bent a kórházban mindig visszaestem. Nem tudom, hány férfival kerültem szexuális kapcsolatba érdekből, anyagért, lakhatásért, vagy csak azért, mert „szeretetre és elfogadásra vágytam”. Számomra a szexualitás már nem volt érték, nem volt tabu, sőt, a legegyszerűbb módja volt annak, hogy anyaghoz jussak. Emiatt azonban egyre inkább undorodtam magamtól, a férfiatktól, majd a világtól. Két abortuszom volt, a második egy 24. héten megszakított terhesség, amely során világra (vagyis „halálra”) kellett hoznom a magzatomat. Éjjel belopóztam a nővérszobába, és egy fiatal nővért spanglival „lefizetve” elértem, hogy megmutassa a halott magzatot. Elővette egy mélyhűtőből, vesetálban feküdt, és rá volt írva, hogy lány, 500 gramm... Ez egy olyan élmény volt, amelyet képtelen voltam józanul feldolgozni, és egyre többet és többet használtam.

Aztán az ismerőseim közül egyre többen belehaltak a drogozásba. Azonban olyanokról is hallottam, akik valamilyen rehabra mentek, és állítólag sikerült abbahagyniuk az anyagozást. Ezt sosem hittem el. Egyszer, még a drogkarrierem elején, eljutottam Erdős Eszterék parókiájára Hidasra, mert az akkori élettársam Zsibikre ment terápiára. Egy hónapig bírtam Eszteréknél, de minden támogatásuk és szeretetük ellenére sem voltam még készen a leállásra, akkor még többet adott a cucc, mint amennyit elvett. Ez az első két évben volt. A második abortusz után azonban már semmi örömöm sem volt

az anyagozásban, már társaságba sem jártam, teljesen elmagányosodtam, és semmi más nem létezett, csak a cucc és én. Tudtam, hogy a szüleim is kezdtek belebetegedni abba, hogy nem fogadtam el a segítségüket és végig kellett nézniük a lassú pusztulásomat, hiszen már csak csont és bőr voltam, önmagam árnyéka, egy végtelenül magányos, szomorú lény.

1996 karácsonyán nagy megdöbbenésemre az én egykori első nagy szerelmemet láttam a televízióban, egy rehabról szóló dokumentumfilmben, amint arról beszélt, hogy fél éve tiszta. Ez teljesen hihetetlen volt számomra. Ráadásul pár nap múlva csörgött a telefon (akkor éppen a szüleimnél vegetáltam, sokadszor is visszafogadtak engem), ez a fiú hívott engem, hogy ajánlja a komlói Leo Amici rehabot, ahol ő akkor éppen terápián volt. Azt mondta, hogy a csoport és a segítők engedélyével telefonál, de akkor nekem még fogalmam sem volt, mi a csoport és kik a segítők. Mindenesetre életem legmagányosabb és legszomorúbb karácsonya és szilvesztere után 1997. január 2-án telefonáltam Komlóra. Mihaldinecz Csabával beszéltem, aki azt mondta, hogy azonnal felvesznek egy feltétellel, ha másnap reggel ott vagyok. Ezen kiakadtam, de úgy gondoltam, hogy nincs vesztenivalóm. Jól beanyagoztam, édesapám kivitt a pécsi buszra, és annyi pénzt adott, hogy a visszaútra is elég legyen. Nem bízott benne, hogy ott maradok a rehabon, ahogy én sem.

Azonban legközelebb hat hónap múlva jöttem újra Szegedre, amikor a rehab színházcsoportjával fellépésünk volt a városban. Összesen huszonkét hónapig voltam terápiában, 1997. január 3-án használtam utoljára drogot, tizennégy és fél éve.

Hét éve dolgozom a Megálló Csoport Alapítványnál, mint segítő és nemzetközi projektkoordinátor. Hat éve élek boldog párkapcsolatban, ebből

közel két éve házasságban lengyel férjemmel, és ha gyermekünk nincs is, de van egy csodálatos kutyánk – ez a mi kis családunk. A Megálló Csoportnak köszönhetően nagyon sok újat felfedezhettem magamban az elmúlt hét évben, például elkezdtem sziklát mászni – én, aki még egy mászókéra sem mertem felmászni gyermekkoromban. E sorokat is mászástól fáradt ujjakkal és alkarral írom, mivel kollégáimmal ma is másztunk egy jót. A férjemet is így ismertem meg egy lengyelországi sziklamászó túrán. Ma már nem akarok megfelelni senki másnak, sem a mászásban, sem másban. Magamnak, a saját magam által felállított és kialakított értékrendnek szeretnék megfelelni, amelynek a lényege röviden a következő: úgy szeretnék élni, hogy az önkesés útját járom mindaddig, amíg a végére nem érek, márpedig szerintem ez egy végtelen út. Hálás vagyok Istennek, amiért így alakult a történetem, hiszem, hogy célja volt vele, és van is, mind a mai napig.

TÍMEA

OLIVÉR

Talpon maradni

A Havanna-lakótelepen nőttem fel. A szüleim sokat dolgoztak, nem tudtak rám figyelni, kulcsosgyerek-ként csavarogtam. Ez hozta magával a bandázást. Az általános iskolát elvégeztem, de a középiskolából ki-estem, mert nem jártam be, jobban érdekelték a ha-verok, bulizás, ivászat. Bármire képes voltam, hogy elfogadjanak a többiek. Ebből fakadóan belementem törvénytelen dolgokba, és végül a fiataikorúak börtönében találtam magam. Szabadulásom után, kiokosodva, tele sérelemmel, bosszúból követtem el ismét egy törvénytelen dolgot, hogy törlesszek a társadalomnak – el is kaptak a rendőrök. Utána ismerkedtem meg a lányom édesanyjával, és pár évre nyugodt lettem, azt gondoltam, megtaláltam a helyemet és életem célját.

Sajnos négy év elteltével utolért a törvény, és be kellett vonulnom a börtönbe. Bízva a család megtartó erejében, azzal mentem be, hogy kibírom azt a pár hónapot. De nem így lett, édesanyám levelekben írta meg párom hűtlenségét, a férfiak forgalmát a lakásunkban. Nagyon elkeseredtem, úgy éreztem, minden álomom összeomlott. Szabadulásom után (1995) már az első nap drogoztam, felszabadultnak éreztem magam, mentes voltam minden fájdalomtól. Hamar mindennapossá vált a használat: fű, extasy, speed, LSD. Így telt el két év, amikor látókörmbe került a heroin. Az első használat után úgy éreztem, hogy ez az, amit egész életemben kerestem. Rövid időn belül függővé váltam, hamar eladtam a dolgaimat. Amikor már nem volt mit eladni, akkor jött a kis értékű bolti lopás. Lakhatásom megszűnt, így mikor a haverok meguntak, az utcán, lépcsőházakban aludtam.

2005-ben jelentkeztem a deszki rehabilitációs otthonba, de onnan két hónap után elvittek a rendőrök egy pénzbírság miatt. A szabadulásomat

követően visszamentem az otthonba. A terápiám után elhelyezkedtem dolgozni, de sajnos nem tudtam alkalmazni a tanultakat, és három hónap után visszaestem. Fél év heroinizás után ismét az utcán találtam magam nincstelenül. Ekkor jelentkeztem a ráckeresztúri rehabilitációs otthonba. Úgy gondolom, itt találtam meg a lelki békémet. Képes lettem rendezni a rendőrségi és pénzügyi dolgaimat. Sikerült külföldön munkát találnom, és lehetőségem adódott megtanulni, hogyan kell egyedül megélni, talpon maradni.

Egy év elteltével hazajöttem, és még mindig kerestem önmagam, a társam, a hivatásom és az életcéloim. Ez, mára már úgy érzem, részben sikerült, mert 2010-ben megnősültem, és 2011-ben megszületett kislányunk, Lili.

Tisztaságom hat éve alatt sok mindenen keresztülmentem, ért sok öröm és bánat, de mindvégig észben tartottam, hogy segítség nélkül nem megy, és nem szégyen bevallani gyengeségünket, segítséget kérni. Hálás vagyok a KIMM munkatársainak, Erdős Eszternek és Balcsik Zsoltnak, aki a mentorom volt, és mai napig hozzá fordulok tanácsért.

OLIVÉR

PÓK

Harmincöt éves, felépülőben lévő szenvedélybeteg vagyok. A terápiám alatt a Pók becenevet kaptam, azóta így ismernek.

Valamikor egész régen, kisgyermek koromban találtam először szembe magam az úgynevezett élvezeti szerekkel – alkohol, kávé, cigaretta –, mivel otthon a szüleim is éltek ezekkel. Édesapám vendéglátásban dolgozott, és ott ez természetes. Már gyermekként hajtott egyfajta kíváncsiság, hogy én is minél hamarabb kipróbálhassam mindegyiket. Apám soha nem volt otthon. A mama nevelt, elkényeztetett, amennyire lehetett. Apám nevelése annyi volt, hogy amikor sok rosszaságom összejött, akkor jól megvert. Beszélgetés apa és fia között soha nem volt, csak kiabálás és verés. Menekültem otthonról, egyre többet nevelt az utca. Mivel nem volt előttem egy egészséges apaminta, így azt az utcán kerestem idősebb, vagány srácokban. Úgy gondolom, nem kell tovább taglálnom, hogyan indult el az életem lefelé a lejtőn.

Az első állomás a ragasztózás volt tizenhárom éves koromban, tizenhét évesen ezt követte a füvezés, tizenkilenc éves koromban jött az amfetamin, majd minden más, amihez hozzá tudtam jutni. Huszonegy évesen kezdtem vénásan használni drogokat, és játékgépezni. Iskolai eredményeim rohamosan romlottak. Az anyagozás hozta magával a bűnözést, és ahogy a szerhasználatom nőtt, úgy nőtt vele együtt a bűnözés gyakorisága is. Lopások, csalások. Eladtam otthonról mindent, hazudtam mindenkinek, csak egy cél lebegett előttem, hogy a következő adagra előteremtsem a pénzt bármi áron. Aki ellenezte ezt, azt ellenségnek tartottam – akivel anyagoztam, azt barátnak. Munkahelyeimet elvesztettem, emberi kapcsolataim

Most, hogy
már én is
szülő vagyok

megromlottak. Édesanyám a végsőkig hinni akart nekem, bízott bennem, hogy meg tudok változni, hogy le tudok állni, és én ezzel folyamatosan vissza is éltem. Most, hogy már én is szülő vagyok, kezdem megérteni, milyen fájdalmat okozhattam neki. Aztán eljött az a pont, amikor anyám kénytelen volt másokra hallgatni, és elzavart otthonról. Harmincévesen arra eszméltem fel, hogy szüleim kitagadtak, az utcán vagyok koszosan, éhesen, elvonásban, és senkim sincs. A szüleimet idegileg és anyagilag is tönkretettem, a barátaim mind elfordultak tőlem, senkire sem számíthattam. Üres és szürke volt minden. Mindenkit okoltam ezért a helyzetért, csak magamat nem. Halálvágyam volt, de gyáva voltam hozzá, hogy megtegyem. Elvonásom volt, de nem volt erőm hozzá, hogy megint pénzt csináljak. 2006 nyarán gondoltam először arra, hogy segítséget kérek, mert nem vagyok képes uralkodni magamon. Az anyag és a játék utáni vágy megöli mindent. Engem és a környezetemet egyaránt. Ekkor jutottam arra a döntésre, hogy hazamegyek a szüleimhez és segítséget kérek. Félttem a haláltól és a börtöntől. Tudtam, hogy ezek valamelyike lesz a következő állomás. Édesanyám hallott valahol Ráckeresztúrról, és azt mondta, hogy menjek el egy elvonóra.

Ez idő tájt világosodhattam meg, emlékszem, egy tóparton ültem egy viskóban. Körülöttem rengeteg fecskendő, halomban állt a cigarettacsikk, mindenütt mosatlan poharak, tányérok tömkelege, agyonhasznált, koszos, bűdös ruhák szanaszét, minden poros és pókhálóval beszótt. „Basszus, harmincéves vagyok, így élek, reszketek, éhes vagyok, fádom, senkim sem maradt. Istenem, mi lesz így velem?! Nem ezt akartam, nem erre vágytam! Gyűlölök a tükörbe nézni! Szeretők párt szeretnék, családot, munkát, gyerekeket, barátokat!” De tizenhat évnyi bűnt és rosszat hogyan lehet helyrehozni? Ennyi lelkiismeret-furdalást, depressziót, üldözési mániát hogyan

lehet feldolgozni? Hol kezdjem el egyáltalán? Csak azt akartam, hogy vége legyen már ennek az örületnek. Tudtam, hogy meghalok, vagy börtön vár rám. Gondoltam, megpróbálom azt, ami lehetetlennek tűnik, és felvettem a kapcsolatot a Válaszút Misszióval, ahol előgondozzák a srácokat a rehabra.

Ott találkoztam először olyan emberekkel, akik megértettek, és tudták, mi van velem. Olyan tiszta sráccokkal, akik túl vannak a nehezén. Ez volt számomra a legszimpatikusabb. Ott csillant meg a remény, hogy igenis, meg lehet csinálni a lehetetlent!

Így jutottam 2006. december 6-án Ráckeresztúrra, ahol elkezdődött valami, aminek most aratom a gyümölcsét. Volt korábban is egy rehabos próbálkozásom, de az hamar kudarcba fulladt. A KIMM valahogy egészen más volt. Az első perctől kezdve önzetlen, őszinte szeretettel fogadtak, amit már évek óta nem kaptam senkitől. Nyugalom volt és béke. Istenről és Jézus megszabadításáról beszéltek az emberek. Azt hittem, valamilyen másik bolygón vagyok. Végre megoszthattam a gondjaimat, és megértettek. Kaptam megoldóképleteket ahhoz, hogyan kell túlélni az elvonást, a sóvárgást. Nagyon rossz állapotban voltam, lefogyva, depressziósan, üldözési mániával, és ki tudja még milyen pszichiátriai tünetekkel érkeztem. De elkezdődött valami.

Nem volt könnyű az első idő. Megszokni az új környezetet, rendet, rendszerességet, kultúrát, szeretetet. Egyedül éreztem magamat, de mégsem voltam egyedül. Mindig volt egy idősebb lakó, aki átsegített a mélyponton. Nagyon nehezen éltem túl, amikor kitisztult a kép, és rám szakadt

a múlt és a lelkiismeret-furdalás mindazok miatt, amiket elkövettem. Úgy sírtam, mint egy gyerek. Olyan fájdalom gyötört, hogy azt hittem, belehalok. Jött a karácsony, a szeretet ünnepe. A barátnőm elhagyott, senkim sem volt. De az első olyan karácsonyom volt, amikor a levegőből is szeretet áradt, és éreztem Jézus jelenlétét. Lassan kezdtem megérteni, miről is beszélnek itt, és napról napra egyre jobban erősödött bennem a hit, hogy nekem is sikerülhet a változás. Elkezdtem imádkozni, kértem Istent, hogy adjon még egy esélyt – és adott. Napról napra jobban és jobban lettem. Az egészségi állapotom is rendbe jött. Apró, pici lépésekkel haladtam a tisztaság és a lelki békém felé. A lelkemet a Szentírással és mások segítségével ápoltam, gyógyítottam. Beindult a terápiám, és pillanatok alatt eltelt az idő. Megtanultam, hogy hogyan tudok tiszta maradni képességeim fejlesztésével. Megtanultam tisztelni társaimat, elfogadni másokat és önmagamat. Megtanultam, amire szükségem lehet az új életemben ahhoz, hogy szocializálódjak. A legfontosabb, hogy folyamatosan észben tartsam, hogy a függőség egy súlyos betegség, és minden percben figyelnem kell magamra, nehogy baj legyen. Mindezt olyan emberektől tanultam meg, akik teljesen hitelek. Ez és a hit voltak a legnagyobb húzóerők, plusz az a környezet, amit kialakítottak Ráckeresztúron.

2007-ben befejeződött a terápiám. Megtanították, hogy a kinti életben úgy tudok tiszta maradni, ha a múltamat maximálisan lezárom. A korábbi életem szereplőit és színtereit magam mögött kell hagynom. Én viszont a terápia befejeztével nagyon erősnek éreztem magam, és visszamentem dolgozni a vendéglátásba, oda, ami minden gondom okozója volt. Meggondolatlan döntés volt. Visszatértem ugyanabba a közegbe, ahol anyagoztam. Két hónap után visszaestem három hétre. Hatalmas kudarcként éltem meg, de

azonnal visszamentem Ráckeresztúrra, mielőtt nagyobb baj nem lett. Gondolkodtam, mit is szeretnék csinálni, amiben ki tudok teljesedni, és amiben jól is érzem magam. Majd jött egy lehetőség. Alsónémedibe, a Szegletkő Gyermekotthonba kerestek munkatársat. Arra gondoltam, hátha tudok segíteni a saját példámon keresztül nekik. Elkezdődött az az élet, amiért imádkoztam annyi éjszakán át az otthonban. Lassan beletanultam az új munkámba. Megint egy viskóban éltem egy tóparton. Ismerős volt a hely, de már rend volt, és tiszta tudtam maradni. A szabadidőmet horgászással töltöttem. Három hónap elteltével ismertem meg a páromat, gyermekeim anyját. Barátokat szereztem, és csak a tiszta kapcsolatokat ápoltam. Ami a múltamhoz kötött, azt magam mögött hagytam. A konfliktusaimat, amik a múltamból maradtak, szépen rendbe raktam, hogy ezek se hátráltassanak, és egy idő után elfogytak a terheim. Nyugodtan végig tudtam menni a városon úgy, hogy nem kellett attól félnem, hogy összetalálkozik valakivel, aki előtt sáros vagyok. Ez nagyjából egy év alatt lezajlott, és eljött a szabadulás a múlttól. Nincs elvonás, nincs rettegés, nincs félelem. Nyugodtan, boldogan meg tudom élni a jelent és építeni a jövőmet. Ma már családom van, két gyönyörű gyermekkel, stabil munkahellyel, ahol megbecsülnek, és saját kis fészekkel, ahol boldogan élek szabadom a szeretetimmal.

Volt egy bibliaóra a rehabon, ahol Erdős Eszter azt kérte, hogy írjuk le négy pontban, hogy két év múlva mit szeretnénk elérni. Én ezt írtam annak idején: szerető társ, becsületes munkahely, gyermekek és saját otthon. Akkor még szinte semmi esélyt nem láttam ezek megvalósítására, de az Isten meghallgatta imáimat, és sikerült.

LÁSZLÓ

Egyszóval új

Rengeteg változáson mentem át az itt eltöltött terápiám alatt. Szerencsés ember vagyok, hogy még élek, és volt választásom a börtönön, az intézeteken vagy a halálon kívül, ahová az elmúlt tizenegy év anyagozása vezethetett volna. Úgy érzem, jól döntöttem, mikor a missziót választottam. Igaz, már az idekerülésemben is az Úr munkáját véltem felfedezni. Évek óta nem látott barátommal (Székely Laci) hozott össze a sors, éppen miután eldöntöttem, hogy elég volt az örületből, nincs tovább. Nem kellett sokat biztatni, de nagy segítség volt számomra, hogy régi anyagos cimboráimnak, mint a Laci és a Doki (Gönczi Gábor), itt sikerült rendbe tenni az életüket. Ez engem is motivált. Képesnek éreztem magam a változásra, csak félttem az újtól, a szenvedéstől, a fájdalomtól. Volt is mitől, nagyon kemény volt itt az első időszakom. Két hét alvás nélkül, epilepsziás rohamok, kórház. Borzasztó volt, soha többé nem szeretném átélni. Az elején csak azért nem mentem el, mert annyira le voltam gyengülve, hogy már a kapunál összeestem volna. Azután két hónap elteltével kezdett letisztulni a kép, és azt gondoltam, ha jobban leszek, akkor meggyógyultam. De rájöttem a többiek segítségével, hogy nemcsak az anyaggal, hanem az egész életvitellemmel problémák vannak. Aztán elkezdtük a mentori munkát. Károk felmérése, a múlt feltárása, a szüleimmel való kapcsolatom rendbetétele. Az első fázis így telt, de a legnagyobb dolog, ami történt, az a megtérésem. Rá kellett jönnöm, hogy egyedül képtelen vagyok az összes problémát megoldani, amit az elmúlt években felhalmoztam. Az Úr segítségét kértem és imáim meghallgattak. Nagy kegyelemben részesültem az Úr jóvoltából. Nélküle ez a csodálatos változás, ami velem történt, nem jöhetett volna létre. Innentől kezdve elkezdtem

magamon dolgozni nap mint nap, lépésről lépésre. Éreztem magamon a változást. A kimenőimen a szüleimmel való kapcsolatomat helyeztem előtérbe. Sajnos az otthoni nehézségek sokszor nyomasztották a napjaimat, ezt csak nehezen tudtam elengedni. Külső kapcsolataim építését nehéz volt elkezdeni, főleg így, harmincnégy évesen. Szerencse, hogy vannak régi tiszta gyermekkori barátaim, akikre felnézhetek. Úgy érzem, kezd benőni a fejem lágya, alkalmasnak érzem magam egy saját család alapítására. Összességében örülök a sok szenvedésnek, amin átmentem, mert már biztos vagyok benne, hogy nem akarok többé rabságban élni. Most már tudok ép elmével mérlegelni, van kellő önismeretem, és megfelelő döntéseket tudok hozni. Megtanultam felelősséget vállalni az életemért és másokért. Megkomolyodtam. Egyszóval új ember született. Ezt az itteni közösségnek, az Úr mindennapi jelenlétének és persze a munkatársaknak, elsősorban Balcsik Zsolt mentoromnak köszönhetem. Hálás vagyok, köszönettel tartozom ennek a missziónak, és azoknak az embereknek, akik hozzásegítettek a gyógyulásomhoz. A jövőben pedig egy szabad, tiszta, nyugodt életet fogok élni. Azzal a tudással állok neki a családalapításnak, hogy nyugodt, boldog életet tudok biztosítani magamnak és a szeretteimnek. A szüleimet egy határozott és erős pozícióból tudom támogatni, és nekik is örömet, megnyugvást tudok hozni.

LÁSZLÓ

FRODI

Reményvesztetten, lelkiileg teljesen összetörve, de meghozva a nagy döntést, édesanyám és egy lelkész segítségével kerültem Ráckeresztúrra. Nekem már teljesen mindegy volt, mert a környezetemből mindenki eltávolodott tőlem, az öngyilkosság gondolatával játszottam.

Amikor beléptem az otthonba, nem arra számítottam, ami fogadott. Meglátam, hogy itt ugyanolyan emberek vannak, mint én. Feltűnt az emberek kedvessége, mert a kinti agresszív életben ilyen nem létezett. Volt egy érzés, ami nagyon sokszor elfogott, de nem tudtam, mi az. Ez a szeretet volt. Kezdetben felvettem a komolytalanság álarcát, hogy takarjam vele az indulatosságomat és az agressziómat. Nagyon nehéz eset voltam, mindenből viccet csináltam. Ekkor jött egy fordulópont a terápiámban, és elkezdtem foglalkozni önmagammal. Rengeteg fájdalom, szomorúság és bűntudat tört fel, ahogy megismertem önmagam és a múltamat. Az otthonban megtértem, Isten az életem részévé vált. Megtanultam, hogy létezik felelősség más emberek felé is. Megtanultam objektíven mérlegelni, és sokat nőtt az önbi-zalmam is. Egy széttört életet kellett összeraknom. Úgy érzem, itt a terápián nőttem fel magamhoz és az élethez, megismerve az érzéseimet, reakcióimat. A közösségnek ebben nagyon sokat köszönhetek. Rengeteg segítséget kaptam a munkatársaktól, akiknek örökké hálás leszek. Külön köszönetet mondok Orsolics Zénónak, a mentoromnak, aki mindig kitartott mellettem. A kapcsolatom a szüleimmel teljesen megjavult, sok munka árán. Megismerhettem újból a lányomat és volt élettársamat. Elértem, hogy biztos céljaim legyenek, tudom, mi felé haladok. Tudom, mi az életben a szép, a fontos, és egy teljesen más emberként távozom. Köszönettel:

Más emberként

FRODI

GYURI

Szövetségesek voltunk

Nagyon szép gyermekkorom volt. Hárman vagyunk testvérek. Én vagyok a középső. Az édesapám hatalmas ember volt, mindenhova elvitt magával, mindig ott voltam a lábánál. Lakótelepen laktunk, és őt úgy kell elképzelni, mint egy polgármestert. Mindenki nagyon szerette, mindenki hozzá fordult, ha valami problémája volt. Szakállas volt, nagydarab, több mint száz kiló, majd kétméteres ember. Nekem nagyon tetszett, mert én is a középpontban voltam. Szövetségesek voltunk. Nagyon jó kapcsolatunk volt. Azt éreztem, hogy szeretve vagyok. Mintha mindig sütött volna a nap. Visszagondolva, én így éreztem magam a gyermekkoromban. Csodálatos volt.

Minden évben elmentünk a Balatonra. Tizenkét éves koromban is mentünk. Hatalmas hiányérzetem volt, amikor leértünk, mert nem volt ott az édesapám. Utána nem a lakótelepi, régi közegbe mentünk vissza, hanem a belvárosba egy teljesen új lakásba, teljesen ismeretlen környezetbe, és nem volt ott az apukám. Nem tudtam elképzelni, hogy mi van. Elkezdtem keresni az apukámat. Elváltak. Nem tudtam róla semmit.

Kamaszként rendszeresen lejártam a kocsmába, ahol lehetett biliárdozni, dartsolni. Ott voltak a felnőttek. Volt köztük egy olyan ember, aki elég sok mindenben hasonlított az édesapámra. Ez az ember nagyon imponált nekem. Látszott, hogy ő ott a falkavezér. Hozzácsapódtam a társaságához. Az egyik srác szívott, odamentem hozzá, hogy nekem is kell fű. Azt mondta, ne tegyem, mert rajta fogok maradni. Tizennégy éves voltam akkor, és azt gondoltam, hogy én biztosan nem maradok rajta. Beszívtam, és hirtelen kétszáz kilónak éreztem magam, ugyanakkor mégis pihekönyűűnek. Hatalmas voltam, szupermennek éreztem magam. Mindentudó vol-

tam, mint az apukám. Be is töltött egy hatalmas nagy lelki űrt ez a szer. Innentől kezdődött el az anyagozásom.

Politoxikomán lettem. Váltottam a szereket. Speedeztem, füveztem, ketaminoztam, heroinoztam, gyógyszereztem, ittam. Édesanyám neheztelt rám, mert nagyon nehéz volt neki, hiszen hármunkat kellett nevelnie. Én nem vettem észre, hogy milyen nehéz neki. Loptam otthonról. Nem volt büntudatom. Nem érdekelt, hogy mit mondott az anyukám. Az öcsémet rendszeresen megvertem, mondhatom azt, hogy rajta gyakoroltam a verekedést, és semmi büntudatom nem volt. Ez neki nagyon nagy sérülés volt. Azt mondja, hogy megbocsát és meg is akar bocsátani, de én nem tudom elfelejteni. Ezzel párhuzamosan belefolytam az éjszakai életbe, próbáltam érvényesülni. Azt mutattam, hogy kemény csávó vagyok, és egyszerűen nem volt bennem félelem és büntudat.

Huszonhárom éves koromig ment ez így, amikor megérintett Isten, rámutatott azokra a dolgokra, érzésekre, amik el voltak bennem fojtva. Egyszer egy nap diszkóban voltam, kijöttem a levegőre, és bár be voltam állva, mégis emlékképek jöttek elő. Minden, amit valaha csináltam, megérkezett egy hatalmas érzéscsomagként. Sírtam, bömböltem, üvöltöttem, hogy most mi történik velem... Ezt el kellett továbbra is fojtanom, mert nem tudtam vele együtt élni. Még jobban elkezdtem anyagozni. Rettegtem. Nem tudtam, hogy mitől, de rettegtem. Ez így ment még éveken keresztül.

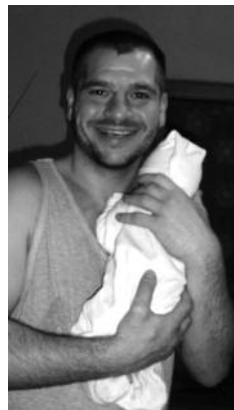
Voltam rehabon a baptistáknál. Rámutattak arra, hogy milyen vagyok, de akkor még nem tudtam beismerni. Mentem és futottam tovább a körei-met. A sors iróniája vagy Isten játéka, hogy most a Baptista Szeretetszolgálat Utcafrontjánál dolgozom, szenvedélybetegekkel foglalkozom. Voltak próbálkozásaim, hogy változtassak az életemen. Több kórházban is vol-

tam, ahol gyógyszereket tömtek belém. A kórházban ismerkedtem meg a heroinnal. Belekerültem egy olyan rendszerbe, ami futószalagon vitte a drogosokat. Még mélyebbre estem. Annyi álarcom volt már, hogy azt se tudtam, ki vagyok. Azt kellett mutatnom még mindig, hogy magabiztos és erős vagyok, de közben belül rettegtem.

A Nyíró Kórházban érett meg bennem, hogy változtatni akarok. Három hét után a kórház végében beleszívtam egy füves cigibe, és akkor mondtam azt, hogy elég, ez nekem nem kell. Odamentem az orvoshoz, és elmondtam, hogy szívtam, de nem kell. Segítsen. Azzal segített, hogy nem rúgott ki. Akkor felhívtam az édesanyámat, és életemben először tőle is segítséget kértem. Azt mondtam, olyan helyre akarok menni, ahol szeretet van. Így kerültem Ráckeresztúrra.

Ez sem volt olyan könnyű. Nagyon problémás voltam. Hoztam ugyanazt a működést, amit kint: „kemény csávó vagyok, nem fogadom el a szabályokat, hagyjatok engem”. Közben pedig ott volt bennem az, hogy „segítsetek”. Csak hát azt nehéz volt beismerni. Akkor ezt mondták: „rendben, van egy heted, hogy elgondolkodj azon, hogy akarsz-e változtatni”. Igent mondtam, és így elkezdődött a terápiás időszakom is.

A múltfeltárás kőkemény munkám volt. Rettegtem végig, mindennap elmondtam a srácoknak, hogy félek. Mindig a „félelem” szót mondtam, és nem tudták, hogy mitől félek, hisz nem tudtam mögé képet rakni, magam sem tudtam megfogalmazni, hogy mitől félek. Az első perctől kezdve a Bibliát fogtam a kezembe, és olvastam. Valahová menekülni kellett, és abban

biztos voltam, hogy ez az, ami valami pluszt ad. Öt hónap után azt éreztem, valaminek történnie kell, éreztem is a gyomromban, hogy valami ki akar jönni belőlem. El is érkezett ez a nap. A csoportban harmadikként szólaltam fel és imádkoztam: „drága Istenem, most szabadíts meg!” Elkezdett folyni a könnyem, és az volt bennem, hogy én ezt nem akarom, mert ez így nem jó, de ugyanakkor akartam is. Sírtam, és a mellettem lévő srác mondta, hogy „Gyuri, most tértél meg”. Amikor sírtam, vért láttam meg a családomat. Bőgtem és bőgtem, viszont ez már felszabadító volt. Konyhás voltam aznap, és volt rajtam egy konyhás kötény, amit úgy kellett kicsavarni, mert csupa könny volt. Minden, aminek ki kellett jönnie, könny formájában kijött. Megfogalmazódott bennem, hogy ha akarom ezt az életet, akarom Istent, akkor igent kell mondanom. Ha nem, akkor visszajön a régi életem, a régi félelmek. Persze, hogy azt mondtam: „igen, Istenem, téged akarlak”. Mosolyogtam, sugároztam és tudtam beszélgetni a srácokkal. Tudtam azt is, hogy hasonlóképpen kell az életemben is jönni-menni: emberekkel kell találkoznom, beszélgetnem. Önkéntes lettem. Most pedig elkerültem a Baptista Szeretetszolgálathoz, és bizalmat adtak nekem. Kaptam egy társat is. Ezzel a társsal családot alapítunk. A legnagyobb érték számomra, hogy van családom, van menyasszonyom, és van, aki így elfogad. Van egy házunk, amit napról napra újíttunk fel. Visszakaptam az életemet. Most tudom azt mondani, hogy nem bánok semmit. Elégedett vagyok. Amikor arra gondolok, mi az, amim van, akkor boldog ember vagyok. Akkor nem vagyok boldog, amikor arra gondolok, hogy mi az, amim nincs.

GYURI

PALI

Rájöttem

1990-ben születtem a szlovákiai Komáromban, egy közepes nagyságú városban. Kilencévesen elkezdtem dohányozni, innentől kezdve csúsztam le a lejtőn. Egy évig sem tartott, hogy kipróbáljam a marihuánát. Három éven keresztül élveztem is, de később megundorodtam tőle. Tizenöt éves koromig csak ittam és boksoltam. Szlovák bajnokságokat nyertem, és azt hittem, én vagyok a legkeményebb. Tizenöt évesen egy Pervitin nevű kábítószer rabja lettem. Ekkor még minden jó volt. Tele lettem pénzzel, kokainoztam és király életem volt két éven keresztül. Ekkor kaptam egy óriási pofont az élettől. Öttől nyolc évig terjedő börtönbüntetést akartak adni, mikor egy srác feljelentett, mégpedig zsarolás, súlyos testi sértés, lopás, rablás, emberrablás és fogva tartás vádjával. A családomnak és nekem rengeteg pénzünkbe került, hogy a három évig tartó pereskedésből büntetlenül kimásszak. Eközben elkezdtem intravénásan használni a kábítószereket. Drogkereskedő és drogcsempész lettem. Pénzem nagyon sok volt, és még mindig azt hittem, hogy én irányítok, és nem a drog engem. Ez nagy butaság volt. Elkaptam egy csúnya betegséget, a hepatitis B-t. A kórházban szereztem Pervitint és a WC-ben is lőttem. Itt jött el a pillanat, mikor megundorodtam magamtól, és leraktam a tűt. Később többször is túladagoltam magam, de nem intravénásan. Most huszonegy éves vagyok, és rettenetesen örülök, hogy rájöttem, nekem segítség kell. Ez egy halálos betegség, amit most a ráckeresztúri rehabilitációs központban kezelek. Egy év múlva új életet szeretnék a kinti világban.

PALI

TAMÁS

Odaadó, bátor

1989-ban születtem Szigetszentmiklóson. Hároméves koromban a szüleim elváltak, apám alkoholista volt és sokat bántotta anyámat. Róla csak ilyen emlékeim vannak. Édesanyám próbált mindent megadni, amire szükségünk volt a nővéremmel, de apám helyett nem tudott apám lenni. Nem volt előttem példakép, nem volt apai szigor, nem volt apai dicséret vagy segítség. Általános iskolában nem igazán tudtam beilleszkedni, gátlásos voltam. Ezért mindig próbáltam valamivel kitűnni és az idősebbek felé mozogni. Bennük kerestem a példaképet, és ezt meg is találtam, csak nem a megfelelő helyen és környezetben. Ők már régóta füveztek, mentek a verekedések, a bulik. Én tizenkét éves voltam, amikor először elszívtam egy füves cigit, és vagánynak éreztem magam, felszabadultnak és nyugodtnak. Egy év múlva ez ki is derült, mert nyolcadikban elvitt a rendőrség kábítószerrel való visszaélés miatt. Az ügyet megúsztam egy eltereléssel, és két hónapig tiszta voltam. Azon a nyáron volt még egy ügyem lopás és rablás miatt, akkor kaptam három év felfüggesztettet. Elkezdődött a középiskola, ahol szintén nehezen oldódtam fel, ott is csak anyagosokkal ismerkedtem meg, elkezdődtek a bulizások és velük együtt a speedezésem is. Az volt számomra az élet, teljesen felszabadultak a gátlásaim, meg tudtam nyílni és tudtam barátkozni is. Még abban az évben megismerkedtem egy lánnyal, aki meg is határozta a következő négy évemet. Voltam szerelmes, odaadó, bátor, kitartó, önzetlen, boldog, vidám és szomorú, csalódott, és végül magányos. Persze végig anyagoztam, mi több, már árultam is, mert nőtt a szükségletem is, a mennyiség, amit fogyasztottam. Amikor véget ért a kapcsolatunk, nem érdekelt semmi más, csak az, hogy be legyek állva. Nem jártam már iskolába se, és nem voltak barátaim. Megpróbáltam megölni magam, de nem sikerült.

Így éltem még le két évet, aminek a legfőbb jellemzője a bűnözés és a magány volt. Végül meguntam ezt az életet, és meguntam a drogokat is. Azt éreztem, hogy van remény és van lehetőségem arra, hogy megváltoztassam az életem. Elmentem egy templomba, és elkezdtem imádkozni Istenhez, hogy segítsen és szabadítson ki ebből az örületből. Alig két hét elteltével lekerültem Ráckeresztúrra. Rögtön az elején éreztem, hogy ez az a hely, ahol van lehetőségem megváltozni, hiszen itt szeretnek, elfogadnak és segítenek. Erőt adott Isten és az egyre erősödő kapcsolatom vele. Nem volt nehéz befogadnom, mert nem álltam messze tőle, csak szégyelltem magam. Itt belefogtam a munkába, ami a gyógyulást jelentette. Ennek a munkának és a rengeteg imámnak éreztem a gyümölcsét, hiszen szépen lassan visszakaptam a családomat, a barátokat, önmagam és az életemet. Egyvalamit nem kaphatok vissza, azt az elfecsérelt nyolc évet, amit önmagam pusztításával töltöttem a saját kis álmvilágomban. Ezért lett számomra fontos a jövőm, hiszen az csak rajtam múlik, és ezért megteszek mindent. Jelenleg már a terápiámat befejeztem, de a gyógyulásomat még nem. Most már Ráckeresztúron dolgozom, próbálom visszaadni azt, amit kaptam, de azt nem is lehet, mert én életet kaptam. De tudok segíteni, és tudok hasznára válni az Otthonnak, amit nagyon szívesen teszek. Mellette iskolába járok, mert be fogom fejezni azt is, barátokat keresek és egy hasonló közeget, ahol ugyanígy elfogadnak. Bevallom, nehéz, de az élet senkinek sem könnyű, hát nekem se legyen az. Tudom értékelni magam, és meg tudom becsülni azt, amim van, tudok már szeretni és tudok elfogadni. Megtanultam kitartani és a céljaimért harcolni. Nem vagyok kishitű, és úgy érzem, bármi elérhető. Álmodozom, vágyakozom és ezekért harcolok. Reménykedem és élem az életem!

TAMÁS

VIKTOR

Örömmel merem

Amikor Ráckeresztúrra érkeztem, az volt az életemben az ötödik terápia. Addigra már teljesen reménytelen lettem a sok sikertelen leállási kísérlet után. Az a gondolat járt a fejemben, hogy „rajtam már csak a Jóisten segíthet”. Így döntöttem el, hogy én Ráckeresztúrra akarok jönni gyógyulni. Nagyon nehezen indult el a terápiám, mert elvonással és rengeteg lelki teherrel érkeztem. Az elején nagyon furcsa volt a közösség szeretete és közvetlensége, mert eddigi terápiáimon nem ezt kaptam. Nehéz volt ezt a szeretetet elfogadni, mert éreztem, hogy nem ezt érdemlem. Azzal volt a legtöbb problémám, hogy elfogadjam önmagam olyannak, amilyen vagyok, álarcok nélkül. Kerestem Istent, mert éreztem, hogy másképpen nem fog menni a gyógyulás. Az elején nem sikerült semmi, és csak egyetlen dolog maradt nekem, a remény. Nem vettem észre magamon változást, és nagyon türelmetlen voltam. De végeztem a terápiát és alázatra törekedtem. Az volt az első, amit megtanultam, hogy kitartóan küzdeni kell a célomért. Itt már elkezdtem hinni Istenben, és már kezdtem érezni a változást is magamon. A súlyos önértékelési problémáim még mindig fennálltak. Félelmeim, gátlásaim voltak, és túlságosan alulértékeltem magam. Mentorom, Orsolics Zénó nagyon sokat segített nekem, hogy a személyiséget újrá formáljam. Hosszú és nehéz magamon folyó munka után elkezdtem érezni változásokat az önértékelésemben. Már mertem nagyokat álmodni, amiből később célok lettek. Itt kezdtem boldog lenni, és már azzal nem volt többé problémám, hogy nem fogadom el önmagam, mert itt már szerettem magam. Igaz, nagyon sokat gyötrődtem a múltamon. Rengeteg fájdalmat éltem át a terápiámon, de most, a végén örömmel merem kijelenteni, hogy megérte! Kaptam egy teljesen új életet,

értékrendet. Mindezek ellenére úgy érzem, ez nem az én érdemem, hanem ezt mind a Jóistentől kaptam. Nagyon hálás vagyok mentoromnak, Zénónak, hogy sokat foglalkozott velem, és ennyire türelemmel fogadta az igényeimet. Patronálómnak, Balázsnak, aki mára a barátom is, nagyon sokat köszönhetek bölcsességéért, ami szintén elindította bennem a változást. Tominak is rengeteg dolgot köszönhetek, az együttérzése és a szüntelen segítőkészsége miatt. Hálás vagyok Erdős Eszternek, hogy itt gyógyulhattam és új életet kaptam, boldog emberként élhetek, és azt cselekedhetem hátralévő életemben, amire az Úr elhívott.

VIKTOR

CSABA

Tényleg leégett a ház

Szolnokon születtem, és egy onnan 30 km-re lévő kis faluban éltem édesanyámmal és nagyapámmal. Nagyon szerettem ott élni, ott volt a Tisza, sokat jártunk horgászni, játszani. Apámat nem ismerem, sohasem láttam, csonka családban nőttem fel. Mikor hatéves voltam, épp az asztalnál ültünk és ebédeltünk, halat ettünk, és édesanyám lenyelt egy szálkát, elvitte a mentő. Két nap múlva visszahozták, és otthon, a saját ágyában meghalt. Gyerekként nem fogtam fel, mi történt, de tudtam, hogy ő már nincs. A temetésen nem sírtam, mintha nem is akartam volna tudni azt, hogy ő soha nem lesz többé. Csak később mondták meg, hogy nem a szálkától halt meg, hanem rákos volt. Tovább éltem nagyapámmal, aki megadott nekem mindent és tényleg gondoskodó volt, de nyolcvanéves volt, mikor ő is meghalt – én akkor tizenkét éves voltam. Édesanyámnak van egy testvére, az én nagynéném, aki magához vett, ezért nem kellett intézetbe mennem.

Elég nagy változás volt az életemben a nyugodt, csendes kis falu után Budapest. Az elején minden rendben volt, iskolába jártam, az új osztályom hamar befogadott, lettek barátaim, viszonylag jó tanuló voltam. De egyszer csak valami megváltozott bennem, az a csendes, nyugodt gyerek, aki voltam, teljesen kikelt magából. Elkezdtem zülleni, rossz társaságba kerültem, otthon teljesen megromlott a kapcsolatom a nagynénémmel és a családdal is. Ezért tizennyolc éves koromban elköltöztem otthonról, de akkor már benne voltam minden hülyeségben, ittam, drogoztam és egyre mélyebbre kerültem. Az iskolát sem végeztem el, nem tanultam tovább és egyáltalán nem is tartottam fontosnak. Nem dolgoztam, hülyének néztem azokat, akik dolgoznak. Sokszor a bulik után ültünk hajnalban a kocsiban és szívtuk a

drogot, láttam az embereket, akik nemrég keltek fel, kezükben a kis táskájuk, benne a szendvics, és mennek dolgozni – szálnalmasnak tartottam őket, és még a gondolatától is kirázott a hideg, hogy közéjük tartozzak. Így éltem az életemet, először csak kisebb dolgokat, de idővel egyre komolyabbakat csináltam, majd jött a felismerés, hogy bűnöző lettem és nincs visszaút. Sokszor kerültem a rendőrségre, fogdába, előzetes letartóztatásba, de mindig úgy voltam vele, hogy legalább pihenek egy kicsit. Ez az ördögi kör jellemezte az életemet, ami csak egyre mélyebbre vitt, már nemcsak szívtam a drogot, hanem elkezdtem szűrni, és igazából mindegy volt, hogy mit, csak üssön. Mikor volt pénzem, sok barátom volt, de mikor elfogyott, egyedül találtam magam, nagyon magányos voltam, és semmi értelmét nem láttam annak, hogy éljek. Egyre többször megfordult a fejemben, hogy miért élek. Már én magam sem tudtam, hogy ki vagyok, mit akarok, és meglepődtem saját magamon, hogy az a kis nyugodt gyerek, aki valamikor voltam, eltűnt. Nagyon depressziós voltam, érzékeny, sokat sírtam otthon egyedül, már nem is igazán mentem bulizni, szomorú cigányzenére szúrtam az amfetamint, fegyverrel a kezemben. Mindig az volt bennem, hogy mielőtt meghúrom a ravaszt, előtte legalább szúrjak egyet. Ez kényszeresen ismétlődött.

Én mindig tudtam, hogy van Isten, nem tudom, hogy honnan, és mikor édesanyám meghalt, imádkoztam is, és ugyanígy volt nagypapámnál is, de mindketten meghaltak – talán itt ábrándultam ki Istenből és zártam ki az életemből. Ha valaki Istenről beszélt nekem, vagy láttam, hogy istentisztelet után jönnek ki az emberek, tiszta idegbeteg voltam. Azt gondoltam, hogy ez mekkora átverés, ez a sok hülye, idióta ember ezt el is hiszi. Kinevettem őket. Ha véletlenül elmentem egy templom előtt, akkor úgy éreztem magam, mint a filmekben a vámpírok, mikor megsüti őket a nap: az egész testem égett. Volt,

mikor bementem a templomba, persze nem azért, hogy imádkozzak, hanem hogy elvigyem a pénzt a perselyből. Nem érdekelt sem Isten, sem ember, kerestem a halált. A rendőrök sem igazán tudtak velem mit kezdeni, először még igyekeztek megijeszteni, aztán látták, hogy semmi értelme nincs, nem igazán érdekelt semmi, elvitettek zárt osztályra, ott voltam néhány hetet, teltömtek gyógyszerekkel, aztán kijöttem és minden kezdődött előlről.

A kábítószer határozta meg az életem minden percét, mélyen éreztem, hogy nagy baj van, de nem tudtam ezzel mit kezdeni. Sok embernek tartoztam pénzzel, főleg dílereknek, akiknek mindig mondtam, hogy nyugi, megadom, de szerintem ők is tudták, hogy ez nem igaz. Igazából semmire nem költöttem, csak drogokra és játékgépekre. Volt olyan éjszaka, hogy háromezeret játszottam el, reggel pedig nem volt egy szál cigarettám sem, álltam a kocsma előtt, haragudtam magamra, hogy hogyan lehet valaki ekkora idióta. Mind fizikálisan, mind lelkileg egyre jobban leépültem. Azt gondoltam, hogy minden jobb ennél az állapotnál, még a halál is, csak történjen valami – és történt, ami így utólag visszanézve, Isten hatalmas gondviselése volt. Egy téli este elmentem bulizni, és csörgött a telefonom, közölték velem, hogy a ház, ahol laktam, leégett. Mondtam, hogy ne szórakozzanak velem, és idegesen leraktam a telefont. De nem hagyott nyugodni ez a gondolat és hazamentem – akkor láttam, hogy ott vannak rendőrök, tűzoltók, és tényleg leégett a ház. Én meg ott álltam egy pulóverben az utcán, és mindenem bent volt. Miután helyszíneltek és bemehettem a szobába, akkor láttam, hogy mindenem elégett, a radiátor úgy megolvadt, mint a vaj, hajléktalan lettem. Ami érdekesség, hogy a szobában volt egy rózsafüzér, aminek semmi baja nem lett. Nem tudom, hogy miért, de a kezembe vettem és elindultam, hogy szerezzek drogot, mert

aludni sem tudtam hol, és mert nem akartam tudni magamról. Miután szereztem, belőttem magam, már annyira nem érdekelt semmi, hogy a kezemet sem töröltem meg, csöpögött belőle a vér, és úgy mentem az utcán, mikor az átkelőhelyen megszólított egy nő, akit soha nem láttam még előtte, és ezt mondta: „Fiatalember, most maga ki fog nevetni, vagy hülyének néz, nem érdekel, én magával álmodtam, egy országúton állt és kiabált nekem, hogy segítség.” Igencsak meglepődtem, nem tudtam hová rakni ezt a dolgot, és néztem nagy szemekkel, gondoltam, ez dilis, és indulni akartam tovább, mikor utánam kiabált, hogy az álomban volt a kezemben egy rózsafüzér is. Nem tudom pontosan leírni, hogy mit éreztem, valami ismeretlen, megmagyarázhatatlan érzést, ami nyugodtsággal töltött el. Ezután elmentünk együtt a családsegítőbe, mert ez a hölgy, akit egyébként Harányi Juditnak hívnak, ott dolgozott és dolgozik még mindig. Elmeséltem mindent, ki vagyok, mit csinálok, hogyan élek. Az ő kérésére és tanácsára elhatároztam, hogy elmegyek terápiára, így kerültem le 2005 augusztusában Ráckeresztúrra.

A terápia elején nagyon bizalmatlan voltam, a közösség szeretetét nem tudtam egyből elfogadni, gyanakvó voltam, nem értettem, hogy mit akarnak ezek tőlem, miért ilyen kedvesek hozzám. Én nem ezt szoktam meg a közel tízéves „drogkarrierem” alatt. Fel sem fogtam, mi történik velem, csak néhány hónap után, mikor felszáll a köd, akkor kezdtem felfogni, hogy mi történt velem az elmúlt években. Egy nap a szobámban feküdtem, mikor rám tört az élet súlya, hogy nekem nincs családom, egyedül vagyok a világon, és miket csináltam. Elkezdtem remegni, sírtam, féltem nagyon, és akkor szóltam először segítségért Istenhez, azt mondtam, „ha létezel, akkor segíts, kérlek”. Abban a pillanatban elmúlt minden remegésem, félelmem, teljesen megnyu-

godtam és békét kaptam. Ez volt az első kapcsolatom Istennel, és mikor ezek után kinyitottam a Bibliát, a következő igét láttam meg: „Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 49, 15). Csodálatos érzés volt, hogy nem vagyok egyedül és valakinek fontos vagyok.

Sokat jelentett nekem a ráckeresztúri munkatársak hitelessége, akik hasonló utat jártak be, mint én, és mikor láttam az összejöveteleken a gyerekeiket, a családjukat, akkor azt gondoltam, ha nekik sikerült, nekem miért ne sikerülne. Sokat fejlődtem, erősödtem, de természetesen megvoltak a harcaim és a nehézségeim is. Sokszor el akartam menni, csak azért nem mentem, mert nem volt hová mennem. Talán akiknek van családjuk, vagy van saját lakásuk, azoknak ebből a szempontból nehezebb. Sokat jelentett nekem a mentorom, Orsolics Zénó, mert úgy éreztem, megért. A legnehezebb dolog a terápiám alatt a múltfeltárás volt. Nem tudtam semmit a családomról. Egyszer kimentem a mentorommal a temetőbe – nagyon félttem tőle, az indulás előtt napokig alig aludtam, szégyelltem magam, hogy tíz évig nem voltam a temetőben, és a sírokat sem gondoztam. Nagynéném viszont folyamatosan gondozta és mindig rendben tartotta őket. Mikor odaértünk, először nem találtuk meg az édesanyám sírját, nem emlékeztem rá, hol van; de jó érzés volt, mikor megtaláltuk. Úgy álltam ott, mint aki tíz évig rossz úton járt, de most már jó úton van, és reméli, ezt látja az édesanyja.

A terápiám második felében eldöntöttem, hogy mindenképpen segítő szeretnék lenni, és ebben a mentorom is maximálisan támogatott. Elkezdtem egy iskolát a szociális szférában, amit sikeresen befejeztem, a kérdés inkább az volt, hogy találok-e munkát és tudok-e integrálódni a társadalomban. Az Önkéntes Diakóniai Év szervezeten keresztül elvállaltam egy önkéntes évet Ukrajnában egy magyarlakta településen, Nagydobronyban. Kicsit félve, de ambícióval telve elhagytam a biztonságot jelentő terápiás otthont, amit tényleg az otthonomnak és családomnak tekintek. Ráckeresztúron megértem és Nagydobronyban születtem újjá. Az életem legcsodálatosabb két évét töltöttem ott. Isten nagyon közel engedett magához, a mai napig ebből táplálkozom. Azt éreztem, áldás van az életemen, Istennel élő kapcsolatom lett. Sok mindent megvilágított számomra Isten, legfőképpen azt, hogy mennyire szeret. Nagydobronyban hátrányos helyzetű roma gyerekekkel foglalkoztam, akik nagyon nehéz körülmények között, nagyon szegényen élnek. Mégis azt láttam, hogy Isten gondot visel róluk. Ennek én is részese lehettem, Isten munkatársa lettem. A gyerekektől nagyon sok szeretetet kaptam, sok örömet okoztak. Talán itt tanultam meg, hogy felelősséggel tartozunk egymás iránt, függetlenül nemzetiségtől, vallástól, politikai nézettől. Itt tanultam meg, hogy a gazdagság nem az anyagi dolgoknak a kifejezése, hanem inkább belső gazdagság, ami az ember szívében van.

Tényleg nagyon szép és hasznos éveket töltöttem Nagydobronyban, de azt éreztem, hogy el kell jönnöm; az az ajtó becsukódott, de Isten kinyitott egy másikat, méghozzá Németországban, Berlinben. Akkor volt egy párkapcsolatom egy német lánnyal, és sokat beszélgettünk, gondolkodtunk, hogy mi legyen, mit csináljunk, mert nem szerettük volna, hogy a kapcsolatunk tönkremenjen a távolság miatt. Szinte egyik napról a másikra

kijutottam Berlinbe, és tudtam, hogy legalább egy évig maradok. Hajléktalanokkal foglalkoztam egy berlini evangélikus misszióban, és közben megismerkedtem egy szervezettel, ahol roma fiatalok találkozásait szervezték Európa országai között, és párhuzamosan velük is dolgoztam. A Berlinben eltöltött évem alatt nagyon megváltoztatott a sokféle kultúra, amivel találkoztam. A hajléktalanokkal eltöltött munka is megváltoztatott, sokat tanultam tőlük. Gyorsan eltelt az az egy évem, hiszen mindig csináltam valamit, ha nem a hajléktalanokkal voltam, akkor utaztam, Németországon belül és Európa országaiban. Végül nagy döntés elé kerültem: maradok kint, lesz munkám és élek ott, vagy hazamegyek tanulni, befejezem azt, amit tíz évvel ezelőtt kellett volna. Gondolkoztam azon, hogy megveszem a papírokat, veszek egy diplomát, de azt éreztem, hogy egész életemben sumákoltam, csaltam, és teljesen más érzés, ha valamiért megdolgozom, ezért úgy döntöttem: hazajövök, iskolába járok.

CSABA

JÁNOS

De hol?

Elég sanyarú és tré családba születtem, a körülmények sem voltak valami jók. Anyám és apám alkoholisták voltak, így a napjaimat az utcán töltöttem. Már hatéves koromban megtapasztaltam, milyen a nélkülözés, és nem csak az anyagiakra gondolok. Utólagosan visszagondolva, Isten segítségével ragadtak ki a családból, és kerültem állami gondozásba. Megműtöttek, mert amíg az anyámnál voltam, combnyaktörést szenvedtem, melyet nem kezelt, mert nem is akart róla tudni. Gyerekkoromról nem sok lényeges emlék maradt meg. Talán annyi, hogy amikor a nagymamám hazavitt, utána sokszor teljesen visszarendeződve vitt vissza az intézetbe. Verekedtem, agresszív voltam, de ami a legfontosabb, szeretethiányban szenvedtem. Az biztos, hogy jó tanuló voltam. Versenyekre jártam, rengetegszer megdicsérték, jutalmakat kaptam. Helikopterrel repülhettem a város felett. Király volt! Aztán tizenkét évesen jött a tragédia. Mama meghalt. Nincs többé. Többet nem mehetek haza. Iszonyúan fájt. De inkább az, hogy ezt két év elmúltával közölték. Tízéves voltam, mikor utoljára láttam. Két éven keresztül hazudtak, húzták az időt. Ez fájt! Nagyon kivoltam. Azután jöttek a „barátok”. Szipu. Vagányság. Jókedv. Szabadság. Rossz jegyek. Lázadások. Ezek követték egymást. Álmaim összeomlása. Informatikus szerettem volna lenni, de nem jártam be. Kérdezgettek: „Mi lesz így belőled? Mi szeretnél lenni?” Én? Pék! Összeszedtem magam és négy-öt szakmunkás bizonyítványt szereztem. Tizennyolc éves lettem és egyedül akartam élni. Család? Minek? Csak teher. Másfél év után ebből utca lett, és jött a kábítószert újra. Egy-két évig jó is volt, nem éreztem trének. Aztán jött a mélypont. Erre születtem? Éveken keresztül harcoltam magamban. Albérlet, szálló, albérlet, szálló... Míg végül feladtam és a szállónál maradtam. Anya-

goztam összesen tizenöt évig. Hát igen, sokat buktam, de nyertem is. Megkaptam, amit akartam. Igaz, nem így képzeltem, de megtanultam egyedül és önállóan élni. Aztán jött egy család, aki ezt fölborította. „Ne add fel!” Na jó, mondtam. Három év józanság következett. Azután bukta. De valami más. „Most már többet szeretnék! Valami hiányzik. Rájövk-e egyáltalán, hogy mi az?” A segítség! Óriási felismerés volt ez a számomra. De hol?

Válaszút,
Ráckeresztúr.
Tisztaság,
Isten,
őszinteség,
változás,
élet.

JÁNOS

DÁNIEL

Meglepő

Amikor 2010 februárjában a misszióba érkeztem, teljesen össze voltam törve mind fizikailag, mind lelkileg.

Az életemnek már rég nem láttam értelmét, napról napra szaporodtak a problémáim. Semmi nem motivált, csak az, hogy anyaghoz jussak, és ezáltal elviselhetőbbé tegyem a létezést, tompítsam a saját magam, a világ és a társadalom iránt érzett gyűlöletemet. Nem láttam a kiutat ebből a tébolyult, kaotikus állapotból még akkor sem, amikor Ráckeresztúron átléptem a küszöböt. Meg voltam keseredve, és képtelen voltam elhinni, hogy van kiút, szabadulás a kábítószerből és az azt körülvevő világból. Nem akartam itt lenni. Aztán ez szép lassan kezdett bennem átfordulni, megláttam egy kis fényt az alagút végén, és elkezdtem felé menni. Azt hiszem, ez a remény volt, hogy normális életet élhetek, és ez inspirált a terápiámban. Beismertem, hogy beteg vagyok, a kábítószerek rabja, beláttam, hogy ez valójában mekkora probléma, és változtatni akartam ezen.

Az első fázist a múltfeltárással együtt sikeresen lezártam, sok felismerésem lett és sok mindenben változtam. Aztán a második fázis közepén elkezdődött nálam a visszaesés folyamata, amit nem tudtam sem felismerni, sem megfogni. Kevesen voltunk régi lakók, sok volt a felelősség, amit én túlságosan is magamra húztam. Egyre jobban rendeződtem vissza, ráadásul a kimenőim sem a legjobban alakultak, a szüleim játszmáit sem tudtam elhordozni. Elkezdtem alkoholt fogyasztani a kimenőimen, a kontrollt elvesztettem, kint egyre többet ittam. Végül végleg el kellett hagynom az otthont. Ironikus, hogy abban a percben ismertem fel visszaesésem folyamatát, amikor elmenőben Martonvásáron álltam a vonatállomáson, és hirtelen tisztán láttam az elmúlt pár hónapomat. Szégyelltem magam, és dühös is voltam magamra. A visszaesésemet már nem

tudtam megfogni, a második napon droghoz nyúltam. Közben tudtam, hogy vissza kell jönnöm Ráckeresztúrra.

Nem mondom, hogy könnyű volt nyolc hónap terápia után visszajönni ide, belenézni az emberek szemébe. Ahogyan azt sem volt egyszerű feldolgozni, hogy előlről kellett kezdenem a terápiát. Meglepő volt, hogy az emberek szeretettel fordultak felém és elfogadással, sőt, segítő szándékkal. Az elején ez adott igazán erőt, hogy ne adjam fel. Összességében elmondhatom, hogy mind az előző terápiámból, mind a visszaesésemből nagyon sokat tanultam, főleg magamról és a szenvedélybetegségemről. Már képes vagyok elfogadni és megérteni magamat, az embertársaimat, tudom kezelni a betegségem, és ami a legfontosabb: Isten útját járom. Ha belegondolok, igenis volt értelme a sok szenvedésnek, amit elviseltem az életben, hiszen ezek által lettem igazán erős, és többé nem kell félnem attól, hogy nem tudok felállni, ha elesem. Nagyon sokan segítettek nekem azok közül, akikkel közel másfél év alatt találkoztam itt a terápián, és ezt köszönöm mindenkinek. Külön szeretném megköszönni a „veterán” időslakó brigádnak, akik a nehéz, viharos időkben is mellettem álltak és tartották bennem a lelket: Sanyinak, Zsoltinak, Ferinek és Attilának. A legtöbbet viszont a mentoromnak, Balcsik Zsoltinak köszönhettem, aki a végére már nemcsak a mentorom, de a legjobb barátom lett, és mindenben támogatott. Úgy gondolom, hogy ez a terápia egy meghatározó fordulópontja az életemnek, amit soha nem fogok elfelejteni, és ezt köszönöm nektek!

DÁNIEL

PUHI

Nem kell többet idegeskedni

A szüleim rengeteget dolgoztak, próbáltak rendesen nevelni engem és három lánytestvéremet. Szerettem a szüleimet, de sajnos sose foglalkoztak velem, sose beszélgettünk, sosem kérdezték meg, mi történt az iskolában, mi történik velem. Jó tanuló voltam egészen ötödikes koromig, aztán hirtelen megváltoztam. A tanulmányi eredményeim nagyon megromlottak, a magatartásomról nem is beszélve, kezelhetetlen lettem, verekedtem és loptam az iskolában. A tanároknak visszafeleseltem. Emlékszem, a testneveléstanár bevitt a szertárba, hogy majd ő „megnevel”, ez egy pofonig sikerült neki, én meg visszaütöttem. Egyáltalán nem tanultam, és ez odahaza fel sem tűnt senkinek. Szüleim sose kérték el az ellenőrzőmet. Egy idő után nem is vittem az iskolába tanszert, a tanárok is megelégedtek annyival, hogy csak maradjak csendben az órákon, és akkor megkapom a kettést. Aztán a szüleimet személyesen keresték fel az iskolából, és elmesélték nekik ezt a változást. Hazaértem és egy nagy pofont kaptam apámtól, ezzel el volt intézve a dolog. Mikor látták a suliban, hogy nem változom, egyszerűen átküldtek egy másik iskolába, hogy ott tanuljak tovább. Az ottani igazgató első nap behívott „elgázításra”, és közölte velem, mekkora pofonokat fogok kapni tőle. Ennek a beszélgetésnek is az lett a vége, hogy én szépen elmagyaráztam, hogy ez sajnos nem fog működni, mert megverem. Nagyon lázadó lettem, de nem voltam rossz szívű, mindenki szeretett. Én viszont szabadságra vágytam, úgy gondoltam, legyen minden úgy az életemben, ahogy én szeretném.

Úgy is éltem az életem, ahogy én szerettem volna, éjszakáztam, játéktermekben voltam a haverokkal, csavarogtunk egész éjjel, vagy lopni jártunk. Az iskolát valahogyan befejeztem, nagyfiúnak éreztem magam, és a

kis buta fejemmel tényleg azt hittem, bármit megtehetek. Közel tizennégy éves voltam mikor először kipróbáltam a kábítószer is egy szórakozóhelyen. Speedet próbáltam, mindenki ezt a szert használta körülöttem. Aztán jött az LSD, marihuána, extasy, hasis. Inni sose ittam, mindig taszított a részegek látványa, és magától az alkoholtól is undorodtam. Éjszakáztam és drogoztam, aztán egy éjjel egy szórakozóhelyen kipróbáltam a heroint. Azt mondtam akkor, na, megtaláltam, „szabad vagyok”, ez az, amire mindig vágytam. Szüleim erről mit sem sejtve éltek a megszokott életüket. Én meg már drogos voltam, bűnelkövető, amit szerintem tudtak, csak nem mondták, mert nem tudták kezelni a helyzetet. Többször volt már a rendőrséggel is dolgom, de mivel kiskorú voltam, nem tudtak velem mit csinálni, csak jól elverték minket és hazazavartak. A haverommal heti három-négy alkalommal heroinoztunk, és hol az egyik havernál, hol a másiknál aludtunk. Hogy meglegyen az anyagunk meg a jó ruhánk, autókat törtünk fel, és mindent elloptunk, ami az utunkba akadt. Tizenhat évesen autóval mentem haza. Apám csak annyit mondott: „ennek jó vége nem lesz”. De semmi mást. Aztán egyszer csak jöttek a rendőrök, és a haveri társaságomat összeszedték, bevittek. Lopásokat, betöréseket akartak ránk verni, és persze megtudni, hogy az idősebb haverjaink miből élnek. Némelyik nyomozó óráig ütött minket, de sose voltunk árulók. Én meg az egyik haverom a fiataikorúak börtönébe kerültünk, ő nyolc, én tíz hónapra. Akkoriban a fiataikorúak börtönében eléggé erősen működött a hierarchia, aki nem volt kemény, az csicska lett. Mivel én és a barátom már fiatalon elég erős természetűek voltunk, nekünk igazából nem volt gondunk, verekedtünk, főleg az elején. Csináltunk is magunknak egy saját zárkát, ami nyugodt zárka volt, nem volt csicskáztatás, és a körleten sem igazán hagytuk – engem mindig irritált, ha a kisebbekkel szóra-

koznak, vagy rajtuk akarják megmutatni, milyen erősek. Mi csak csendesen edzegettünk, vártuk a beszélőt – vagy eljöttek a szülők, vagy nem, de ez hidegen hagyott minket. Nem esett jól, de tenni nem tudtunk ellene, talán megkeményítette ez a szívünket kicsit. Terveztük, hogy nagy bűnözők leszünk, sok pénzünk lesz, és elmegyünk ebből az országból.

Szabadulásom után hazamentem, de túl csendes volt minden, idegen volt, mindenki szótlan, ezért inkább egy haveromnál laktam, és folytatódott minden, mint azelőtt: pénzszerzés nem tisztességes úton, heroizálás, először heti két-három alkalommal, majd később napi szinten. Két hónap után kezdtem el érezni az elvonási tüneteket, először nem is tudtam, mi történik, és a drogos barátaim mondták, akik régóta fogyasztottak, hogy ez bizony elvonás. Úgy éreztem magam, mint aki meg van fázva, folyt az orrom, levert és gyenge voltam, de ahogy belőttem magam, ezek a tünetek megszűntek. Én akkor még mindig nem ismertem be senkinek, hogy bajban vagyok, még magamnak sem – azt hittem, gondolok egyet, és már le is raktam a heroint.

Tartottam a kapcsolatot nálam jóval idősebb bűnözőkkel. Kidobók voltak, autókkal foglalkoztak, lányokat futtattak, szórakozóhelyek védelmét látták el – ezek az emberek lettek a barátaim. Minden időmet velük töltöttem. Tizennyolc éves voltam, mondhatni, ők neveltek, bíztak bennem, mindenről tudtam, ami a köreinkben zajlott. Pénz-, autóproblémám nem volt, az éjszakát jártam, mindenhol ismertek. Egyvalamitől féltettek: a herointól; és könyörögtek is nekem, hogy fejezzem be. Én mindig csak azt hajtogattam, hogy erős vagyok, képes vagyok letenni bármikor. Ha a szüleimhez beugrottam, adtam pénzt és mentem tovább. Akkor már bajban voltam, éreztem, hogy gyengülök, és ha nincs anyag, egyre feszültebb, kedvetlenebb leszek. Ezt próbáltam úgy kiküszöbölni, hogy mindig hagytam más-

nap reggelre, és ahogy felébredtem, már lőttem is be magam. A nap folyamán bevásároltam a cuccból, hogy mindig legyen. Pénzem, ismeretségem volt, nem okozott gondot.

Több autóm is volt, és nálunk, barátok között úgy működött, hogy ha jött valaki, hogy valami történt az autójával, mi kérdés nélkül odaadtuk a miénket napokra, hogy használja. Ezt csak azért osztom meg, hogy a későbbiekben érteni lehessen a történetem. Egyszer csak a lakást, ahol laktam, ellepték a kommandósok, letartóztattak emberrablásért és zsarolásért, amihez nekem semmi közöm nem volt. Csak annyi, hogy az én autómmal követték el a bűncselekményt, és velem együtt három társamat is letartóztatták, akik elmondták, hogy nem voltam jelen a bűncselekménynél. Egy ismeretlent kerestek, aki a gépkocsit vezette. A rendőrség és bíróság szerint én voltam az a személy – akit a sértett nem látott. Nem én voltam, ma már beismerném, mert már nem számít. Öt év tíz hónap fegyházat kaptam, és le is töltöttem.

Mikor ebből az ügyből bevittek, másnap már jelentkeztek az elvonási tünetek. Nem kaptam semmilyen nyugtatót vagy altatót. Kibírtam, túléltem, csak az fájt, hogy ártatlanul ülöm a hosszú éveket. Odabent ezért nagyon lázadó lettem. A fogva tartott társaimmal sosem volt bajom, tiszteltek engem nagyon, de ezt a természetnek is köszönhetem, napi kétszer edzettem és 130 kiló voltam. Nagyon sokat gyógyszereztem bent, a Xanax, Rivotril majdnem mindennapos volt. Rengeteg alkalom volt arra, hogy odabent is kábítószerhez jussak, és persze drogoztam. A lázadásaim és a szemtelen magatartásom miatt, amit a felügyelet felé tanúsítottam, sokszor elkülönítettek, másik börtönbe szállítottak, örültek, ha megszabadultak tőlem. Nem volt szabály, amit betartottam volna. Biztonsági zárkába is helyeztek, ahol egyedül voltam, elkülönítve a többiektől.

Végre eljött a szabadulásom, kiengedtek. Egy sporttáskával álltam a börtönkapuban, és egy barátom jött elém, aki persze cuccos volt, heroinfüggő. Napokig mászkáltam vele, meg tudtam állni, hogy ne szúrjam be magam, pedig ott adta be az autóban mellettem magának. Közben felvettem a kapcsolatot a benti barátokkal, akik előbb

szabadultak, mint én. Azok a barátaim is megkerestek, akikkel leültem ezt az ítéletet, és tudták, hogy én ezt ártatlanul ültem. Nem üres kézzel jöttek, kaptam egy új autót és több millió forintot. Kaptam munkát is, több szórakozóhely védelmét láttam el, stricik fizettek nekem védelmi pénzt, ebből éltem. Volt pénzem, lakásom, új autóm, szép barátnőm, de belül nagyon üres voltam, azt éreztem, kiégtem. Közben meghalt édesapám, ami engem megviselt nagyon, mert szerettem az öreget. Egy este beültem az autóba és elindultam heroinért. Tudatosan tettem, azt éreztem, hiányzik az életemből valami, és nem tudtam, mi az. Azt hittem, ezzel jobb lesz. Bele is merültem újra a cuccba, mindennap használtam, barátnőm könnyögött, hogy ne csináljam, sőt, már anyám is. A feladataimat elhanyagoltam, az autóimat kisebbre cseréltem, a pénzt elanyagoztam. Súlyos elvonási tünetekkel küzdöttem: fájdalmak, hányás, hasmenés, gyengeség. Kezdttem nagyon lefogyjni, harminc kilót fogytam három hónap alatt. Sokan már rám sem ismertek. Rövid időn belül semmim nem maradt, és az „üzlet” sem érdekelt. A baráti köröm is teljesen leépült, csak heroinfüggők vettek körül. Se autóm nem volt már, se albérletem, haveroknál laktam. Időközben újra börtönbe kerültem, iszonyú elvonási tünetekkel, mert már nemcsak heroint

használtam, hanem nyugtatókat, barbiturátokat és metadont is. Az előzetes letartóztatásból egy év múlva kiengedtek, a bűncselekmény elkövetéséből felmentettek. Maradt még ügyem, mert bent egy nagy verekezésbe kerültem, és ezért is kaptam egy év négy hónapot. Ezt szintén letöltöttem, bent csak edzettem és gyógyszereztem, de már tudtam, hogy ez így nem lesz jó. Szégyelltem magam és azt, amivé váltam. Többször újraélesztettek, szám szerint hétszer, és mindig sikerült megmenteniük az orvosoknak. Sokszor feküdtem addiktológiai osztályokon, remélve, hátha sikerül leállnom, de csak telepumpáltak nyugtatókkal. Ahogy kivettem onnan a lábam, már anyagért mentem. Vettem egy autót, és annyira be voltam állva, hogy elaludtam a volánnál, és az intenzíven ébredtem, összetörtem mindenem. A lábam háromszor operálták, mire valahogyan összerakták, és még mindig fennállt a veszélye, hogy le kell vágni. Az orvosok próbálták enyhíteni az elvonási tüneteimet is, mert látták, hogy a vénáim szét vannak szurkálva, és az első kérdésük is az volt, mikor magamhoz tértem: „Maga drogfüggő?” Édesanyám állt az ágyam mellett egy délután, és sírt, hogy fejezzem be ezt az életet és menjek haza.

Egy hónap után engedtek haza a kórházból, de minden másnap kötözésre kellett járnom, mert a lábam nagyon összeroncsolódott. Hazamentem anyámhoz, elhatároztam, hogy leállok. Nem is anyagoztam vagy két hónapig, orvoshoz jártam és otthon tévéztem. Bár mozogni nem tudtam rendesen, éreztem, hogy erősödöm. Édesanyám elmondta, hogy súlyos beteg, tüdőrákja van. Nem akartam elhinni. Mindig fájtak a csontjai, erős gyógyszereket szedett. Mondtam, hogy minden rendben lesz, meg fog gyógyulni, mert még fiatal, de ő csak azt hajtogatta, hogy ne vele foglalkozzak, hanem fejezzem be ezt az életvitelt. Be kellett mennie a kórházba kivizsgálásokra, én egyik

nap meglátogattam, és ő rám kiabált, hogy minek jöttem ide, ne lássam így. Másnap kaptam a hírt, hogy meghalt. Összeomlottam. Térdre rogytam és sírtam, rádöbbsentem, hogy senkim nem maradt. Akárhogy is éltem, szerettem a szüleimet és a testvéreimet, de sose mondtam nekik.

Eltemettük anyámat. Fájdalmamban újra anyaghoz nyúltam, és nem is keveset használtam, de pénzem nem volt. Annyira elvetemült lettem, hogy a drogárusokat sorra raboltam ki, mindegy volt, hogy ki vagy kinek az embere. Nem lehetett bírni velem. Régi barátok könnyöögtek: „hagyd abba, mert meghalsz, vagy míg élsz, börtönben leszel”. Tudtam én is, és gondolkodtam sokat, hogyan szálljak ki. Gondoltam egyet és elmentem Spanyolországba. Ott tovább anyagoztam – egy drogos bárhol megtalálja az utat, hogy droghoz jusson. Ott meg az Interpol kapcsolt le, mondván, hogy Magyarországon több elfogató parancs van ellenem kiadva. Hát akkor menjünk, gondoltam, már nagyon beteg voltam a drogelvonásától. Barcelonába vittek kiadatási fogságba, ami két hónap volt, addigra az elvonási tüneteim megszűntek. Hazahoztak Magyarországra, és átadtak az itteni hatóságoknak. Három hónapot voltam előzetes letartóztatásban. Néztem a sétán az embereket és undorodtam, az járt a fejemben, mit keresek én itt. Magamba szálltam, kerestem, hogy igazán mit is szeretnék az élettől, mert rájöttem, nincs más választásom, csak ha gyökeresen megváltozom. Mikor kiengettek, elmentem a haverokhoz, heroinistákhoz, ahol be is szúrtam magam két perc múlva. Azt mondtam: „ez a vége, gyerekek, le fogok állni, nem tudom hogyan, de le fogok”. Nagyon beteg voltam, és nap mint nap 20-30 szem nyugtatót ettem, és arra anyagoztam. 67 kg-ra sikerült lefogynom, előtte kisportolva 120 kg voltam. Akik régebből ismertek, annyit mondtak, „haldokolsz, testvér, csinálj magaddal valamit, segítünk, költözz hozzánk

pár hónapra, szedd össze magad, újra legyél az, aki voltál”. Én már nem akartam az lenni, csak békét akartam találni, hogy legyen vége minden harcnak. Olyan mélyre süllyedtem, hogy utcán aludtam és boltokba jártam lopni, hogy enni tudjak. Mikor elkaptak, a szemem majd kisült a szégyentől. Eközben lejártam egy helyre, ahol mindennap új steril fecskendőket adtak, ők is mondták, hogy álljak le, és ha kérem, segítenek. Kértem őket, és próbáltak segíteni. Egyszer az egyik munkatárs azt mondta, „de jó, hogy jössz, van itt valaki, aki beszélni szeretne veled”. Ott állt előttem egy kopasz, szemüveges emberke, és nyújtotta a kezét. Gondoltam, ez egy rendőr, és dumával akar megetetni. Elmondta, hogy ő is drogos volt és leállt, most segítőként dolgozik a Ráckeresztúri Drogrehabilitációs Otthonban, ahol tudnak nekem segíteni, ha szeretném, csak nekem kell igent mondani. Mondtam neki, hogy nem bírom már ki az elvonást, erre ő azt mondta, „akkor segíték, hogy befeküdj egy kórházba”. Telefonált is egyet, és azt mondták, másnap reggel legyek ott a kórházban, felvesznek. Nem hittem a fülemnek, arra gondoltam, hogy ez akkor is rendőr, csak be akar hálózni. Mondtam is neki, „oké, kopasz, vágjunk bele, de ha kikúrsz velem, én végzek veled”. Ezt akkor komolyan is gondoltam. Még aznap elmentem bevásárolni tisztasági szereket, és ruhákat szedtem össze. Egész éjjel nem aludtam, csak gondolkodtam, hogy ha ez igaz és leállok, akkor hogy lesz... Gondoltam, elmegyek rehabra, pihenek két-három hónapot, összeszedem magam, és drog nélkül új életet kezdek.

Másnap jelentkeztem a kórházban, ahol már vártak és elláttak gyógyszerekkel, hogy enyhüljön az elvonásom. Ott voltam tíz napig, majd el kellett mennem egy irodába, ahonnan az a kopasz ember levitt a rehabra. Azt hittem, minden oké lesz, de ahogy a gyógyszer ürült a szervezetemből,

olyan elvonásom volt, hogy azt hittem, megőrülök. Nem aludtam, fájt mindenem. Lelkiekben segítettek átvészelni ezt az időt. Ültém a csoportokon, azt sem tudtam, mi folyik ott, annyira készen voltam. Öt hét kellett, hogy észhez térjek, tudjak koncentrálni és végre mosolyogni. Aztán kaptam személyes mentort, és elkezdődött a munka.

Nehéz volt megszokni azt a nagy szeretetet, amit Ráckeresztúron tapasztaltam, és azt a gondoskodást. Esti csoportokon először nevettem magamban az áhítatokon – „ezek bolondok”, de senkit sem akartam megbántani, úgy voltam vele, hogy pár hét és én megyek. Ahogy egyre többet foglalkoztam magammal, rájöttem, hogy nemcsak anyagoznom nem szabad, ha józan akarok lenni, hanem az egész életemet gyökeresen meg kell változtatnom, és ami még durvább, nekem is meg kell változnom. Figyeltem a munkatársakat, akik szintén drogosok voltak, és most tiszták, családjuk van, iskolába járnak, békében élnek. Feltettem magamnak a kérdést: tiszta szívemből, valójában mit is akarok az életemmel kezdeni, mi az, amire igazán vágyom? Egy szelíd hang szólt csak a lelkemből, és az azt mondta: béke. Legyen béke, elég volt a börtönökből, a felesleges harcokból, a drog-ból. És legyen egy családom. Nem baj, ha nem leszek gazdag, csak békében élhessek – ez volt az igazi vágyam. Ezt őszintén fel is vállaltam, és kértem, tanítsanak meg, hogyan lehet ezt elérnem. Ők segítettek, csak nekem kellett teljesen nyitottnak lennem, hogy meg is tanuljam.

A terápiám alatt az is kiderült, hogy hepatitis C-fertőzött lettem, ami a közös fecskendőhasználat következménye. Én nagyon megijedtem ettől, nem tudtam mit kezdeni vele, de nyugtattak, hogy erre ma már van gyógy-mód. El is mentem kivizsgálásokra, ahol azt mondták, hogy ha komolyak a leállási szándékaim, akkor felvesznek Interferon- és Ribavirin-terápiára. El-

vállaltam, de nagyon rosszul voltam a mellékhatásoktól. Állandó láz, levertség jelentkezett nálam, ami az orvosok szerint természetes volt.

Mikor jelentkeztem Ráckeresztúrra, azt is tudtam, hogy tele vagyok rendőrségi ügyekkel. Ezt el is mondtam a mentoromnak és a közösségnek. Kimenőn mindig a rendőrséget figyeltem. Az Interferon-kezelésemet leállítottam, mert annyira rosszul voltam tőle. Akkor derült ki, hogy eltűnt a vírus a szervezetemből.

Ráckeresztúron igazi barátokra tettem szert, nagyon sokat köszönhetek nekik. Sokat tanultam ott, illetve nagyon megváltoztam: a személyiségem és az egész életszemléletem. Megtértem, ami nekem azelőtt mesének tűnt. Befogadtam Jézust az életembe, és attól kezdve minden megváltozott. Nem menekültem tovább, elmentem a tárgyalásokra, ahol ítéleteket is kaptam, és lélekben készültem a börtönre. Terápiám után önkéntes szolgálatot végeztem a Válaszút Missziónál, és eközben ismertem meg a páromat is, aki hívő katolikus lány. Megszerettük egymást, őszintén elmondtam neki a múltam és azt, hogy mi vár még rám: két-három évig távol kell lennem. Bemutatott a családjának és a gyermekének is, akit nagyon megszerettem. Befejeztem az önkéntességet, és vidékre, a páromhoz költöztem. Munkát is kaptam egy gyerekotthonban, ahol halmozottan hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkoztunk. Nagyon szerettem azt a munkát. Egyik nap, mikor munka után mentem haza, elfogtak a rendőrök és közölték, hogy be kell mennem a börtönbe letudni az időt, amit a bíróságtól kaptam. Őszintén megvallva nagyon fáj, mert tudtam, hogy a párom min fog keresztülmenni. Nem magamért aggódtam. A szívem legmélyén azt is éreztem, hogy végre nem kell többet idegeskedni, és ha letelik, új életet kezdhetek. Így kezdtem neki az ítéletemnek. Bent a börtönben teljesen elhatárolódtam minden balhétól,

nem is nagyon foglalkoztam már senkivel, és mivel előtte már nyolc évet leültem, majdnem mindenki ismert. Azt a visszajelzést kaptam csak, hogy már nem vagyok a régi, aminek valahol örültem. Az állandó szállítások a tárgyalásokra, ahol ítéleteket is kaptam, teljesen felőröltek engem és a páromat is, aki minden tárgyaláson és beszélőn ott volt a kislánnyal. A vége az lett, hogy öt év négy hónap letöltendőm jött össze, ami több ítélet volt. Tudtam, hogy jár az összbüntetés, csak abban reménykedhettem, hogy sokat levesz a bíróság. Nem akartam elveszíteni a párom, aki nekem ott a legfontosabb volt.

Rengeteget imádkoztam és tanultam a börtönben, a napjaimat sporttal és levélírással töltöttem ki. Persze a Ráckersztúri Drogmisszió itt sem engedte el a kezem, bejártak hozzám, leveleztünk, pénzt küldtek nekem, hogy tudjak vásárolni a boltban, és ne kelljen a régi eszközökhöz nyúlnom a börtönben. Erősítettek, hogy bármi történjen, velem vannak, ami nagyon jó érzéssel töltött el engem, hálát és szeretetet éreztem feléjük. Hasznos is lettem a börtönben, mivel drogprevenációs körleten helyeztek el (ezt is a ráckersztúriak intézték), csoportokat tartottam a körleten elhelyezett drogosoknak, akik engem jól ismertek és teljesen hiteles voltam a számukra, a változásom is. Minden kivizsgálást megcsináltattam a hepatitisre is, és teljesen negatív vagyok, mintha nem is lett volna soha. Megérkezett a várva várt összbüntetésem is, az öt év négy hónapnak több mint a felét elvették. Be kellett ismernem, szeret az Isten engem nagyon, és minden bűnöst, aki hozzá tér. Az ítéletemből maradt két év négy hónapot teljes egészében kitöltöttem. Nem maradt a múltamból adósság, várt a párom és a kislány, akit ma már lányomnak nevezek, és a barátaim Ráckeresztúrról. Arra vágytam, hogy új életet kezdhessek, és ez egy szilárd elhatározás volt. Letelt az ítélet, kiengedtek, és nekifogtam az életem építésének. Rengeteg segítsé-

get kaptam Ráckeresztúrtól és a páromtól. Éjjeliőrként dolgoztam egy autóparkolóban. Majd szórakozóhelyen biztonsági emberként, ami nagyon jól fizetett és az iskolámat is tudtam belőle fizetni, de az értékrendemmel nem egyezett ez a munka. Sose történt baj, de azért bennem és a páromban is ott volt a félsz, hogy ez nem biztonságos. Ezért ezt be is fejeztem. Épp amikor ez a kis történet íródik, három nap van hátra a vizsgáig. Állásom van, jelenleg egy alapítványnak dolgozom, ifjúságvédelem, drogprevenció a feladatom, hátrányos helyzetű gyerekekkel dolgozom, főleg romákkal, és nagyon szeretem csinálni. Szeretnek, és én is szeretem őket. A családommal, a párommal, a nevelt lányommal szeretjük egymást. Hasznos lettem, mindenki számít rám, és én is számíthatok az új barátaimra. Régen ez nem így volt. Egy sporttáskával kerültem le Ráckeresztúrra, ma pedig mindegyik megvan, egészséges vagyok, családom van, másokon segítek. Hálás vagyok, ez Isten kegyelme.

PUHI

BALÁZS

2010 augusztusában jöttem a házba. Úgy érkeztem ide, hogy még otthon, mielőtt elindultam volna, belőttem magam, azzal a szándékkal, hogy ne legyek beteg az úton. Úgy készültem ide, mint amikor a börtönbe kellett bevonulnom, de meglepetésemre itt teljesen más várt. Nem tudtam hová tenni magamban azt a megelőlegezett bizalmat és szeretetet, amit nyújtott ez a közösség, és amit mai napig is érzek. Mindenféle kényszerképze-
teim voltak az emberekkel kapcsolatban, minden percben támadást kerestem a társaim működésében. Mit is várhattam magamtól, amikor egy lelkiileg és fizikálisan leépült drogos voltam? Úgy néztem ki, mint egy ötvenéves fazon, aki már a halálára készül. Visszagondolva minden egyes nap azon voltam, hogy szép fokozatosan leépítsem és tönkretégyem magam. A családom is széthullott körülöttem, elvesztettem mindent, amiért érdemes volt élnem. Mintha arra törekedtem volna, hogy mindenkivel, aki fontos a számomra és közel áll hozzám, megutáltassam magam. Megkeseredett és agresszív ember voltam. Azt sem tudtam, mit jelent más emberekkel foglalkozni, meghallgatni, megértőnek és türelmesnek lenni. Egyáltalán nem volt bennem senki felé szemernyi együttérzés, türelem és szeretet sem, mert azt sem tudtam, hogy ilyen valójában létezhet. Csak az anyaggal tudtam magamból kipréselni valami hasonlót, ami egy kényszeredett illúzió volt. Persze mindenkit hibáztattam, csak egyedül magamat nem. Így szépen eljutottam a teljes lelki és mentális leépüléshez. A börtön után nem sokkal meghoztam a döntést, hogy ebből elég volt, nem kell ez nekem. Nem akarok így élni tovább, ennek véget kell vetnem. Valami dolog van az életben, valamiért megmaradtam, megtartott a Jóisten. Talán

Úgy voltam
vele, hogy
elfogadom

célja lehet velem. Azt már tudtam az első pillanatban, hogy azért jöttem Ráckeresztúrra, hogy megszabaduljak a kábítószer-től. Először csak pár hónapra terveztem a terápiát. Mondogattam magamnak, hogy ennyi idő alatt kitisztulok, aztán elhúzom a csíkot. Azzal szembesültem, mikor kezdtem jobban lenni és már nem volt elvonásom, hogy feljönnek az emlékek. Amiket csináltam, amiket tettem emberekkel, a családommal és az ismerőseimmel – mind feljött. Egyszóval egy lelki roncsnak láttam magam. Láttam, hogy tele vagyok szennyel, mocsokkal, amit fel kell még dolgozni. Itt kezdtem el kapiskálni, hogy miről is szól igazán ez az egész terápia. Először csak azért kezdtem el beszélni magamról, mert a többiek biztattak és mondták, hogy az jó lesz nekem. Úgy voltam vele, hogy elfogadom a tanácsot. Ha tényleg ezen múlik a gyógyulásom, akkor képes vagyok rá. Mert egy olyan ember szeretnék lenni, akire fel lehet nézni és akire lehet számítani. Ezután elkezdtek az érzések csapkodni bennem. Elkezdődtek a nagy éjszakai befordulások, elindult a számomra hihetetlen gyógyulási folyamat.

BALÁZS

ATESZ

Megkezdődtek a munkálatok

2009 novemberében érkeztem a KIMM-be. Az előzmény: tizenegy év anyagozás. Szóval tizenegy év lelki terhével érkeztem, ennyi idő alatt sikerült teljes mértékben leamortizálni magam mindenféle téren – és persze a környezetemet is. Az erkölcsi normáim és a világnézetem teljes elcsúszásával léptem át a KIMM küszöbét. Nehéz volt elfogadni azt, hogy egy családost lecsúszott trógerré sikerült kifejlődnöm huszonhat éves koromra.

2009 októberében, mivel nem volt hol laknom, beköltöztem a Nyíró Gyula Wellness Szálló és Kórház addiktológiai zárt osztályára, „leállási kísérlet” címszóval. Nem gondoltam igazán komolyan, ugyanis meg voltam győződve arról, hogy az égvilágon semmi problémám nincs, meg amúgy sem vagyok függő. A világgal meg az emberekkel van a probléma, amúgy is világválság van, és én vagyok az áldozat ebben a kicsi és gazdaságilag is elég gyenge országban. Szóval amolyan kényszerhelyzet volt ez az egész. (Mai fejjel nagyon hálás vagyok ezért a helyzetért Istennek.) Bulinak fogtam föl az egészet, és nem nagyon értettem, mit keresek én ott. A párom látta már az elején, hogy nagyobb a problémám, mint ahogy én azt gondolom. Ezen nem csodálkozom, hisz ő meg a gyerekünk voltak az igazi áldozatok. Szép lassan beadagolta, hogy rehabra kellene mennem. Teljesen értetlen voltam, de mivel úgysem tudtam volna hova menni, belegyeztem – amúgy is azt mondták: a rehabon jó a kaja, foglalkoznak veled; ja, és ha gondolod, még le is tudsz állni. Szóval így kerültem Ráckeresztúrra.

Igazából itt szembesültem vele, hogy nekem tényleg problémáim vannak; és itt is ijedtem meg először – talán attól, hogy nem tudom ezeket megoldani. Az elején megértettem, hogy mi minek a következménye a múltamban,

és tudtam: ha máshogy akarom folytatni, akkor tényleg változtatnom kell az életemen, az élethez való hozzáállásomon. Fölfogtam, mit okozott a drog az életemben – és ami a legszomorúbb: mások életében. Az első egy-két hónap után komolyan vettem ezt az egészet. Tudtam, hogy nem akarok már többé az lenni, aki voltam, minőségibb életre

vágytam és boldogságra a családommal. Föltérképeztem magam, és próbáltam elhagyni, kicserélni a rossz tulajdonságaimat, elengedni az illúziókat, kezelni a visszaesési pontokat. Ezért engedtem el a tetoválást is, az ahhoz fűződő szubkultúrával együtt. Ez az egyik nagy sikerem, ugyanis szorosan összefüggött az anyagozásommal, és az életem szerves részét képezte.

Teltek-múltak a hónapok, én meg keresgéltem önmagam, kimondtam dolgokat, megértettem, újra átéltem bizonyos részeket a múltamból, és folyamatosan kerestem az „új Ateszt”, próbáltam egy viszonylag kiegyensúlyozott lelkiállapotot találni. A nagy keresgélésben rábukkantam Istenre, megkeresztelkedtem, ami nagyon sokat jelent a számomra. Közben megkezdődtek a munkálatok a környezetemben is. Elkezdem helyrerakni a kapcsolatomat a családommal, sikerült anyósommal is rendezni a kapcsolatom. Elkezdttem érezni, hogy újra bizalmat szavaznak az emberek, innentől kezdve már arra koncentráltam, hogy el ne veszítsem újra ezt a láthatatlan ajándékot. Közben lassan a terápiám végéhez érkeztem.

Amit még kiemelnék, az az, hogy iskolába járhatok, megtaláltam a céljaim, és ha lassan is, de haladok feléjük. Jó érzés teljes értékű embernek érezni magam, és szermentesnek. Persze voltak a terápiám alatt nehézsé-

gek is. Nem volt végig ilyen egyszerű, de a végeredmény mindenféleképpen kifizetődő. Az biztos, hogy sok munkám van abban, hogy eljutottam idáig. Ha valaki egy évvel ezelőtt azt mondta volna, hogy megtérsz, leállsz, gimibe fogsz járni, a családoddal fogsz lakni, nem fogsz tetoválni, és boldog leszel a hétköznapi nehézségekkel együtt – azt a világ legnagyobb palimadarának néztem volna. Ettől függetlenül tudom, hogy a veszély ott leselkedik minden bokor alatt, ezért nem megyek erdőbe! Úgyhogy köszönöm a stáb minden tagjának a segítséget – „nagy király vagyok”, de ez egyedül nem ment volna. Kiemelni szándékosan nem szeretnék senkit, kivéve a társamat, mert az ő támogatása nélkül már félidőnél összerogytam volna, sőt Ráckeresztúrig sem jutottam volna el. Na jó, meg Zsindely Fecát, mert úgyis szóvá tenné, ha nem szerepelne a neve a köszönetlistán. Szóval kösz, Feca, szeretlek! Tényleg úgy gondolom, hogy egy új életet köszönhetek a háznak, de ha nem probléma, inkább azt mondanám: Istennek.

Arrivederci!

ATESZ

ZSOLT

Hitelesítettem

1982-ben születtem Szekszárdon, egy átlagosnak mondható család harmadik gyermekeként. Édesanyám varrónő, édesapám pedig ács. Szorgos, becsületes emberek, akik a neveltetésükből adódóan mindent megtettek azért, hogy ne szenvedjünk hiányt semmiben. Ennek sajnos az lett a végeredménye, hogy a munkájukon kívül másra nemigen jutott idejük. Nyolcéves koromig laktunk a lakótelepen, ahol a korombeliekhez hasonlóan én is rengeteg csínyt elkövettem. Akkor történt egy nagy változás az életemben: a szüleim úgy döntöttek, hogy lakóhelyet változtatunk, és elköltöztünk egy kis faluba. A két nővéremmel ellentétben én sokat küzdöttem a beilleszkedéssel, úgy érzem, még a mai napig sem fogadtak el igazán. Így visszagondolva, magányos gyerek voltam, emlékszem, sokat voltam egyedül. A földes utakon kóboroltam vagy a kutyáimmal játszottam. Az iskolában a tanulmányi eredményeim ötödikes koromig jók voltak, kivéve a magatartásomat, mert az egyetlen eszköz, amivel figyelmet tudtam magamnak szerezni, a rosszság volt. Ezalatt otthon is változások történtek, apám munkát kapott külföldön, emiatt csak havonta, illetve kéthavonta láthattam. Ez a munka hat évig tartotta tőlünk távol apámat. Anyukám egyedül maradt hármunkkal és a rengeteg teherrel, amit az építkezés és a velünk járó gondok okoztak. Tízéves voltam, mikor kisöcsém megszületett. Teljesen kiestem abból a szerepből, amiben addig éltem, hisz addig én voltam a legkisebb és az első fiú is. Bár ezt akkor még nem így fogtam fel, de még kevesebb figyelmet kaptam, és ebbe nem tudtam beletörődni. Tartozni akartam valahová. Én is olyan vagány srác akartam lenni, mint amilyenek az iskolában is voltak az idősebbek. Közéjük akartam tartozni, és ehhez nem kellett mást tennem, csak rászokni a cigire. Nagyon élveztem a helyzetet,

hogy hátrajártam a sulis mögé szünetekben cigizni, és már én is olyanak érezhettem magam, mint a nálam jóval idősebbek. Így szereztem haverokat, cimborákat. Elkezdődött valami. Már nem hazamentem a sulis után, hanem a kocsmába boroskólázni.

Tizennégy éves voltam mikor elszívtam az első füves cigim. Az volt az a pont, amikor úgy éreztem, megtaláltam azt, amit addig kerestem. Akkoriban csak négyen drogoztak a faluban, és én köztük voltam. Úgy éreztem, végre én is vagyok valaki és tartozom valahová. Öt év alatt az ópiátok kivételével kipróbáltam mindenféle drogot, amit a kilencvenes évek végén Magyarországon kapni lehetett. Elkezdtem egy szakmunkásképzőt, amit a második félévben abbahagytam. Azok a bizonyos „haverok”, akik addig körülvettek, szép lassan eltűntek mellőlem, a párkapcsolataim sem működtek, és végül nem maradt más, csak a drog meg én.

Huszonegy évesen megismerkedtem egy lánnyal, szerelmes lettem, és a helyzetem javulni látszott. Néhány hónapra a drogról is sikerült leállnom, de ezt az állapotot csak az első problémáig sikerült megtartanom. Aztán minden kezdődött előlről. Négy évig tartott ez a kapcsolat, majd egy napon lehetőséget kaptam arra, hogy Angliába menjek dolgozni. 2006 decemberében mentem ki, abban a reményben, hogy most végre bizonyíthatok mindenkinek, rendbe tudom rakni a kisiklott életemet. Sajnos hamar rá kellett jönnöm, hogy ez nem az a nagy lehetőség, amire vártam. Dolgoztattak, vertek, egyszer el is adtak. Három hónap után annyira megelégteltem a rab-szolgasorsomat, hogy úgy döntöttem, megszököm, és ha kell, inkább utcázom. Két hónapig csöveztem, majd Istennek hála, találkoztam egy idős indiai bácsival, akitől munkát és szállást kaptam. Megismertem a kultúrájukat és belátást kaptam az életükbe is. Sok arab ismerősöm lett, és így

sokkal könnyebb lett a droghoz is hozzájutnom. Voltak kint olyan magyarok is, akik nem akartak rabszolgasorba kényszeríteni, inkább kihasználták az ismeretségeimet, így elkezdtem drogot árulni. Egy munkám során megismerkedtem egy néger társasággal, akikkel nagyon jó viszonyom lett. Mint később kiderült, ők crack-kel és heroinnal foglalkoztak. Így kerültem én is kapcsolatba ezekkel a szerekkal. Akkorra már minden mindegy volt, csak anyagom legyen. Két év után jöttem haza, a szüleim csak annyit kérdeztek, mikor leszálltam a repülőről: hol vannak a poggyászaim? Hát az nem volt. Szégyelltem magam, és hogy ne kelljen szembenéznem magammal, elvállaltam egy munkát Spanyolországban. Egy évig tartott, de a jó fizetés és a könnyű drogszerzés miatt ott is csak kudarcok vártak rám. Mikor hazajöttem, teljesen össze voltam törve. Akkor határoztam el, hogy megszabadulok a drogtól. Így kerültem először kapcsolatba 2008-ban a terápiával. Az első terápiám fél évig tartott, az alatt az idő alatt közeledtem Istenhez, és belekóstolhattam a józan életbe is. Sajnos egyikhez sem ragaszkodtam kellően, megszakítottam a terápiámat, ami azzal járt, hogy visszaestem. Nyolc hónap anyagozás után újra nekivágtam egy terápiának egy lány kedvéért, de ahogy a viszonyunk romlott, úgy lett egyre kisebb a motivációm is. A második terápiámat négy hónap után szakítottam meg. Egyenes út volt a visszaeséshez. Ezt már a szüleim sem tudták tolerálni, és az utcára kerültem.

Kilenc hónapig voltam hajléktalan, mindenemet elvesztettem, a családomat, a barátnőmet, az otthonomat és azt a megmaradt kevés önbecsülésemet is. Teljesen lecsúsztam, loptam, kukáztam, és már nem láttam kiutat. Minden nap azt gondoltam, hogy az lesz az utolsó. Imádkoztam, könyörögtem az Istennek, hogy tegyen velem valamit, mert nagyon félek attól, hogy vagy meghalok, vagy a börtön vár rám. Kéregetés közben egy este

megismerkedtem egy fiatal keresztény házaspárral, akik érdeklődéssel fordultak hozzám. Az ő segítségükkel kerültem Ráckeresztúrra 2010 decemberében. Tizenegy hónapja vagyok a házban, és elmondhatom, kaptam egy egészen új életet. Teljesen megváltozott az értékrendem, más lett az érdeklődési köröm. Elkezdtem újra tanulni, és elfogadtam Jézus hívását, amit egy keresztelővel hitelesítettem. Újra megtanultam bízni magamban és az emberekben. Már vannak céljaim, terveim, és nem félek a holnaptól, mert tudom, hogy van, aki gondoskodik rólam. Nagyon hálás vagyok a Missziónak, az itt dolgozóknak és a társaimnak, akik velem együtt küzdenek, és végig támogatnak ezen az úton, amin elindultam. Boldog vagyok, hogy újra embernek érezhetem magam.

ZSOLT

JÁKY

Mi lesz már?

Ráckeresztúrra 2006 novemberében érkeztem. Úgy éreztem, nincsen kiút, változtatnom kell. Segítséget kértem. Érkezésemkor nagy szeretet fogadott. Idő kellett, hogy betegségtudatom kialakuljon. Furcsa volt, hogy szerettek és elfogadtak. Türelmetlen voltam, hogy mi lesz már velem, de beindult a terápia. Ahogy telt az idő, egyre többet tudtam meg magamról és arról, hogy milyen az emberekhez való viszonyulásom. Kialakult a felelősségérzetem, ezt a konyhai munkának köszönhetem. Idővel kezdtek bízni bennem az emberek, és ez nekem nagyon fontos. Hat hónapja voltam itt, amikor megtértem, és megváltozott körülöttem minden. Rengeteg pozitív élményem volt a házban, és sokat köszönhetek a közösségnek, a munkatársaknak, mentoromnak, Czerjak Misinek. Úgy érzem, az imádságaim meghallgattak, és tudom, van fönt valaki, aki lát és segít mindennap. Volt múltfeltárásom és -lezárásom, az eleje nagyon fájdalmas volt, mert a szeretteim már nem élnek, és a kérdéseimet nem tudom feltenni nekik. De kiveséztük és lezártuk a múltat a mentorommal. Ami fontos, hogy most már tudom, miért anyagoztam. Már tudok önzetlenül szeretni, tudok a sikeremnek örülni, tudok mérlegelni, tudom, mik a határait, de legfontosabb számomra az objektivitás, mert ezen az életem múlhat. Felismerem az érzéseimet és megtanultam kezelni őket. Fontos, hogy céltudatos életem legyen. Kaptam egy új életet, és ezt a háznak, a közösségnek köszönhetem, amiért hálás vagyok. A legfontosabb, hogy soha ne felejtsem el, honnan jöttem és hova tartok. Fontos, hogy döntöttem a tiszta élet és az Úr mellett. Köszönöm Misinek és a stábtagnak, hogy mellettem voltak és támogattak, amikor gyenge voltam – de tudom, hogy a legnagyobb megtartó erő a hitem.

Köszönettel:

JÁKY

VIKTOR

Újjászületés- nap

Nem nagyon készültem a mai napra, mert tudom, nem egészséges számolgatni, hogy mióta nem anyagoztam. Bekészülök attól, hogy azon kelljen gondolkodnom, hányadik napja nem került a kis testembe különösen veszélyes vagy épp kevésbé veszélyes, de nekem már szociálisan sem használható kábítószer. Kit érdekel? A rehabon a kedvencem az a srác volt, aki néhány hetesen kijelentette: az egyéves tisztasági évfordulóját azzal fogja ünnepelni, hogy berúg, mint a disznó. Azt köszí. Nem mondom, hogy néha nem innék egy kis kannásbort, vagy csövesvakító kapszulas felest, de tudom, hogy akkor már jönne a többi kémiai szerelmem, és kezdődne előről az az egész halálos buli, amiből pont egy éve szálltam ki.

Szóval, újjászületésnap. Pont ma egy éve anyagoztam utoljára.

Tegnap amikor felhívott Cs., hogy „figyelj már, te ugye szeretsz írni?”, rögtön dobta magát bennem a „bakker, miért pont most”-reflex. Persze, szeretek írni, de ha állandóan tolnám, kimerülnék, szétperegnek, oszt jönne az öngyógyítás, aminek valamelyik kapualj lenne a vége. Ennek ellenére fel sem merült bennem, hogy ne vállalam el, mert amióta tiszta vagyok, hiszek abban, hogy nincsenek véletlenek. Akkor csörgött a telefon, amikor „A drogfilmek narratíva szerinti vizsgálata” fejezetcímet bámultam épp értelmes tekintettel, hogy akkor most mi a rákot írok alá. Az sem sima pillangóeffektus, hogy pont tegnap hívott fel azzal, hogy mától egy héten keresztül írok netnaplót. Az egyéves újjászületésnapomtól. Lövése nem lehetett, hogy nekem mit jelent a mai nap. A hideg kiráz az ilyenektől.

Tavaly ilyenkor (2009. október 12.) már kocsiban ültem, vittek a munkatársak a Misszió felé. Fogalmam sem volt, hova megyek, csak azt tudtam, hogy el ebből a városból, el a nyolcból, el abból a vergődésből, amit az éle-

temnek már nem lehetett nevezni, el az anyagtól. Nem gondoltam volna, hogy végigcsinállok egy egyéves terápiát, és azt sem, hogy stabilan tiszta leszek valaha is. Azt meg pláne nem, hogy egy év múlva arra az egyetemre írok szakdolgozatot, amit tizenkét éve kezdtem el, hogy cikkeket firkálgatok megint, és hogy lesz állandó telefonom, meg egy gép, amin írhatok.

Igazából a mai napot szerettem volna a Misszióban tölteni, ahol B., a nagydarab miskolci dzsanki, akinek öt év kóter meg tizenkét év heroin sem vette el az életkedvét, már sütné a tortámat, beültem volna néhány szemináriumra, és beszélgettem volna a srácokkal, süttettem volna magam a belső udvaron, és lubickoltam volna a terápia utáni semmittevésben. De megleptem magam, ezen a héten nem megyek le, a torta várhat (mert lesz! de csak egy hét múlva, így szerveztem), mert fontosabb a rohadék szakdolgozatom, ami már jó pár éve arra vár, hogy megírjam, és az elmúlt két hónapban is ennek az ürügyén flesseltem itt a kilencben, ültem a gép előtt, írtam a cikkeket, loptam a napot a net előtt, bámultam a pornót, aztán konfliktust kezeltem a csajommal, és akkor most rávettem magam, hogy ez a hét csak a szakdoga, „Drog és kultfilm”, értek hozzá, sajnós.

Naplót utoljára a Misszióban írtam, de ott kellett nagyon, hogy kikeveredjek abból a pokolból, amibe lavíroztam magam. Most viszont jól érzem magam. Ezért biztos tök unalmas lesz, legalábbis unalmasabb, mint amikor anyagoztam, akkor volt fontosabb dologom is, mint naplót írni, unalmasabb, mint mikor a terápián voltam (harminc kannibál közt önmegfigyelni a legizgalmasabb érfelvágó tréning), és unalmas, mert unalmasan szeretnék élni.

Boldog születésnapot kedves Tiszta Én, egyéves lettél.

VIKTOR

(Megjelent a <http://www.litera.hu/netnaplo/ujjaszuletesnap> oldalon 2010. október 11-én.)

K I M M / V Á L A S Z Ú T / D R O G A M B U L A N C I A

**Magyarországi Református Egyház Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió
Drogterápiás Otthona / Cím: 2465 Ráckeresztúr, Rákóczi Ferenc u. 45.
/ Tel.: 06-25-522-100 / Fax: 06-25-522-101 / E-mail: info@kimm.hu / In-
ternet: www.drogterapia.hu**

A MRE KIMM Drogterápiás Otthona kábítószeres fiatalok gyógyítására, kezelésére, érdekképviselésére és segítésére jött létre. Szakmai és emberi segítséget nyújt az oda jelentkezőknek abban, hogy saját életdöntésük alapján megszabadulhassanak szenvedélybetegségükből. Az Otthon célja nem csupán drogmentes, hanem a teljes értékű életvezetés kialakítása. A terápia 12 hónapos. Az Otthont keresztyén emberek hozták létre és működtetik. A vallási hovatartozás vagy életgyakorlat azonban természetesen nem feltétele sem a felvételnek, sem a programban maradásnak. Sikerral végezte el a programot az, aki szermentes életet él, önreflexitásra képes, munkahelye és lakhatása megoldott, közvetlen hozzátartozóival lehetőség szerint támogató viszonyt alakított ki.

K I M M / V Á L A S Z Ú T / D R O G A M B U L A N C I A

Válaszút Misszió Drogkonzultációs Iroda / Cím: 1122 Budapest, Krisztina krt. 5. / Tel.: 06-1-224-01-22 / E-mail: valaszutiroda@freemail.hu / Internet: www.valaszutiroda.hu

Magyarországi Református Egyház Újváros Drogambulancia / Cím: 2400 Dunaújváros, Petőfi Sándor u. 1. / E-mail: ujvaros@drogproblema.hu / Internet: www.drogproblema.hu

A drogzonzultációs irodák az ország számos rehabilitációs otthonába végeznek előgondozást. A rehabilitációs otthonok működéséről és a terápiáról az előgondozás folyamán munkatársaink pontos információt adnak. Közösségi ellátásunkat ajánljuk mindazoknak, akik bármelyik fajta függőségüket szeretnék legyőzni, illetve azoknak, akik érintett hozzátartozóiknak szeretnének hatékony segítséget nyújtani. Az ellátás igénybe vehető egyéni és csoportos formában, hozzáértő és megértő segítőkkel, önkéntesekkel együttműködve. Szabadidős programokat, angolnyelv-tanulási, internetezési lehetőséget is biztosítunk.

Budapesten tüzserére is lehetőség van minden hétköznap 9–19 óra között. Sikeres terápia végeztével utógondozáson is részt vehetnek irodánkban a gondozottak az önsegítő csoportban, illetve személyes találkozás, vizualizálás, levelezés, telefonos kapcsolattartás révén.

ISBN 978 963 558 194 8

Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója

Felelős kiadó: Galsi Árpád

A könyvet tervezte: Rezessy Szabolcs

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. 2012-ben – 120246

Felelős vezető: Pogány László igazgató